VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2011. gada 15. aprīlī *

Lieta T-297/05

IPK International — World Tourism Marketing Consultants GmbH, Minhene (Vācija), ko pārstāv H.-J. Prīss, [*H.-J. Prieß*], M. Nīsteds [*M. Niestedt*] un K. Pičass [*C. Pitschas*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv B. Šima [*B. Schima*], pārstāvis, kam palīdz K. Arholds [*C. Arhold*], advokāts,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2005. gada 13. maija Lēmumu (ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382) par Komisijas 1992. gada 4. augusta Lēmuma (003977/XXIII/A3 — S92/DG/ENV8/LD/kz) piešķirt finansiālu atbalstu ECU 530 000 apmērā *Ecodata* projekta ietvaros atcelšanu.

* Tiesvedības valoda — vācu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Azizi [*J. Azizi*] (referents), tiesneši E. Kremona [*E. Cremona*] un S. Frimods Nilsens [*S. Frimodt Nielsen*],

sekretāre K. Andova [*K. Andová*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 9. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Padomes 2002. gada 25. jūnija Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OV L 248, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Finanšu regula"), redakcijā, kura ir piemērojama šajā lietā, 20. apsvērums ir izteikts šādā redakcijā:

"[..] attiecībā uz krāpšanas gadījumiem šai regulai jāatsaucas uz spēkā esošajiem noteikumiem par Eiropas Kopienu finansiālo interešu aizsardzību un Eiropas Kopienu amatpersonu vai Eiropas Savienības dalībvalstu amatpersonu korupcijas apkarošanu."

2 Finanšu regulas 72. panta 2. punktā ir noteikts:

"Iestādes, pieņemot lēmumu, var oficiāli konstatēt kā debitoru parādu summu, kas pienākas no personām, kuras nav valstis; šāds lēmums jāizpilda [EKL] 256. panta nozīmē."

3 Saskaņā ar Finanšu regulas 109. pantu ar virsrakstu "Piešķiršanas principi":

"1. Dotācijas piešķir, ievērojot pārredzamības un vienlīdzīgas attieksmes principus. Tās nevar būt uzkrājošas vai piešķirtas ar atpakaļejošu datumu, un tām jābūt saistītām ar līdzfinansējumu.

2. Dotācijas mērķis vai sekas nevar būt peļņas radīšana saņēmējam."

4 Finanšu regulas 119. panta 2. punktā ir noteikts:

"Ja saņēmējs nepilda savas likumiskās un līgumiskās saistības, dotāciju aptur vai samazina, vai izbeidz īstenošanas noteikumos paredzētajos gadījumos pēc tam, kad saņēmējam bijusi dota iespēja izteikt savus apsvērumus."

5 Komisijas 2002. gada 23. decembra Regulas (EK, Euratom) Nr. 2342/2002, ar ko paredz īstenošanas kārtību Finanšu regulai (OV L 357, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "īstenošanas kārtība"), 183. panta, kas atbilst Finanšu regulas 119. pantam, ar virsrakstu "Dotāciju apturēšana un samazināšana" redakcijā, kas ir piemērojama šīs lietas faktiem, 1. punkta a) apakšpunktā ir noteikts:

"1. Atbildīgais kredītrīkotājs aptur maksājumus un atkarībā no procedūras stadijas vai nu samazina dotācijas vai pieprasa no saņēmēja(-iem) to atmaksu pienācīgā apmērā:

a) aprobētās rīcības vai darba programmas neizpildes gadījumā, sliktas izpildes, daļējas vai novēlotas izpildes gadījumā;

[..]."

6 Padomes 1995. gada 18. decembra Regulas (EK, Euratom) Nr. 2988/95 par Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzību (OV L 312, 1. lpp.) I sadaļā ar virsrakstu "Vispārēji principi" ir noteikts:

"1. pants

1. Eiropas Kopienu finansiālo interešu aizsardzībai ar šo tiek pieņemti vispārīgi noteikumi par vienveida pārbaudēm un administratīviem pasākumiem un sodiem, kas saistīti ar Kopienas tiesību pārkāpumiem.

2. Pārkāpums nozīmē Kopienas tiesību normas pārkāpumu, ko rada kāda saimnieciskās darbības subjekta rīcība vai nolaidība, kas kaitē vai varētu kaitēt Kopienu budžetam vai to pārvaldītiem budžetiem: mazinot vai zaudējot ienākumus no Kopienu vārdā tieši izveidotajiem pašu resursiem vai veicot nepamatotus izdevumus.

2. pants

1. Administratīvās pārbaudes, pasākumus un sodus piemēro tiktāl, ciktāl tie vajadzīgi, lai nodrošinātu Kopienas tiesību aktu pareizu piemērošanu. Tiem jābūt iedarbīgiem, samērīgiem ar nodarījumu un jāattur no pārkāpumiem, tādējādi pietiekami jāaizsargā Kopienas finansiālās intereses.

2. Nav piemērojami administratīvi sodi, kas Kopienas tiesību aktos nav bijuši paredzēti pirms notikušā pārkāpuma. Ja Kopienas noteikumi, kas paredz administratīvus sodus, vēlāk ir grozīti, ar atpakaļejošu spēku piemēro saudzīgākos noteikumus.

3. Kopienas tiesību aktos nosaka, kādiem un ar kādu darbības jomu jābūt administratīvajiem pasākumiem un sodiem, kas vajadzīgi konkrēto noteikumu pareizai piemērošanai, ņemot vērā pārkāpuma veidu un smagumu, piešķirto vai saņemto labumu un atbildības pakāpi.

4. Kopienas pārbaužu, pasākumu un sodu piemērošanas kārtību regulē dalībvalstu tiesību akti, ievērojot attiecīgos Kopienas tiesību aktus.

3. pants

1. Lietas noilguma termiņš ir četri gadi no 1. panta 1. punktā minētā pārkāpuma izdarīšanas brīža. Nozaru noteikumos tomēr var paredzēt īsāku laiku, kas nevar būt mazāks par trim gadiem.

Ja pārkāpums ir nepārtraukts vai vairākkārtējs, noilguma termiņš sākas dienā, kad pārkāpums beidzies. Vairākgadu programmās noilguma termiņš visos gadījumos ir līdz programmas pilnīgai pabeigšanai.

Noilguma termiņu pārtrauc kompetento iestāžu lēmumi, kas attiecas uz pārkāpumu izmeklēšanu vai iztiesāšanu un kuri konkrētajām personām darīti zināmi. Noilguma termiņš pēc katra pārtraukuma atsākas.

Tomēr noilgums iestājas ne vēlāk kā dienā, kad pagājis laiks, kas divreiz ilgāks par noilguma termiņu un kurā kompetentās iestādes nav uzlikušas sodus, izņemot gadījumus, kad administratīvā lieta pārtraukta saskaņā ar 6. panta 1. punktu.

2. Administratīvā soda lēmuma izpildes termiņš ir trīs gadi. Šis termiņš sākas galīgā lēmuma pieņemšanas dienā.

Termiņa pārtraukšanu un atlikšanu regulē attiecīgie dalībvalstu noteikumi.

3. Dalībvalstis patur iespēju piemērot termiņus, kas ir ilgāki par attiecīgi 1. un 2. punktā paredzētajiem."

7 Regulas Nr. 2988/95 II sadaļā ar virsrakstu "Administratīvie pasākumi un sodi" ir noteikts:

"4. pants

1. Pārkāpuma gadījumā nelikumīgi iegūtais labums atgūstams:

— uzliekot pienākumu samaksāt vai atmaksāt summas, kas nav samaksātas vai ir nelikumīgi saņemtas,

— [..].

2. Piemērojot 1. punktā minētos pasākumus, atgūst tikai iegūtos labumus, un, ja tā paredzēts, procentus, ko var noteikt pēc vienotas likmes.

3. Ja konstatēts, ka darbības nolūks ir iegūt labumu pretēji attiecīgajā gadījumā piemērojamo Kopienas tiesību aktu mērķiem, labuma saņemšanai vajadzīgos apstākļus radot mākslīgi, šo labumu atbilstoši gadījumam nepiešķir vai atsauc.

4. Šajā pantā paredzētie pasākumi nav uzskatāmi par sodiem.

5. pants

1. Par tīšu pārkāpumu vai pārkāpumu nolaidības dēļ var uzlikt šādus administratīvus sodus:

[..]

c) Kopienas noteikumos piešķirta labuma pilnīgu vai daļēju atcelšanu, pat ja saimnieciskās darbības subjekts nelikumīgi iedzīvojies tikai no kādas labuma daļas;

d) labuma uzteikšanu vai atcelšanu uz kādu laiku pēc pārkāpuma izdarīšanas;

[..].

6. pants

1. Neskarot Kopienas administratīvos pasākumus un sodus, kas noteikti, pamatojoties uz šīs regulas spēkā stāšanās brīdī pastāvošajiem nozaru noteikumiem, ar kompetentās iestādes lēmumu var pārtraukt finansiālo sodu, piemēram, administratīvo naudassodu piemērošanu, ja pret attiecīgo personu sakarā ar vieniem un tiem pašiem faktiem sākta krimināllieta. Līdz ar administratīvās lietas pārtraukšanu pārtrūkst 3. pantā paredzētais noilguma termiņš.

[..]

7. pants

Kopienas administratīvos pasākumus un sodus var piemērot 1. pantā minētajiem saimnieciskās darbības subjektiem, proti, fiziskajām un juridiskajām personām un pārējām saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem tiesībspējīgām personām, kas izdarījušas pārkāpumu. Tos var piemērot arī personām, kuras piedalījušās pārkāpuma izdarīšanā, un personām, kuru pienākums ir uzņemties atbildību par pārkāpumu vai to nepieļaut."

8 Protokola, kas izstrādāts, pamatojoties uz K3. pantu Līgumā par Eiropas Savienību, un pievienots Konvencijai par Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzību (OV 1996, C 313, 2. lpp.; turpmāk tekstā — "Konvencijas par Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzību protokols"), 2. panta ar virsrakstu "Pasīvā korupcija" 1. punktā ir noteikts:

"Šajā protokolā kādas amatpersonas tīša rīcība, kas tieši vai pastarpināti pieprasa vai saņem jebkāda veida labumu sev vai kādai trešajai personai vai akceptē šāda labuma apsolījumu, lai rīkotos vai atturētos no saviem pienākumiem atbilstošas rīcības, vai arī īstenotu savas funkcijas, pārkāpjot dienesta pienākumus, nodarot vai, iespējams, nodarot kaitējumu Eiropas Kopienu finanšu interesēm, ir pasīva korupcija."

9 Saskaņā ar šī protokola 3. panta ar virsrakstu "Aktīvā korupcija" 1. punktu:

"Šajā protokolā jebkura kādas personas tīša rīcība, kas piesola vai sniedz tieši vai pastarpināti jebkura veida labumu amatpersonai savās vai kādas trešās personas interesēs, lai šī amatpersona rīkotos vai atturētos no saviem pienākumiem atbilstošas rīcības, vai arī īstenotu savas funkcijas, pārkāpjot dienesta pienākumus, nodarot vai, iespējams, nodarot kaitējumu Eiropas Kopienu finanšu interesēm, ir aktīva korupcija."

Tiesvedības rašanās fakti

Uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus procedūra par projektu Ecodata un šī projekta īstenošana

10 Eiropas Kopienu vispārējā budžeta 1992. finanšu gadam galīgajā variantā Eiropas Parlaments nolēma, ka "vismaz ECU "530 000 [tiks izlietoti] kā atbalsts, lai ieviestu

informācijas tīklu par ekotūrisma projektiem Eiropā (B2 nodaļas 7100. pants (tūrisms)) (OV L 26, 1. lpp., 659. lpp.; turpmāk tekstā —"1992. finanšu gada vispārējā budžeta galīgais variants").

11 1992. gada 26. februārī Eiropas Kopienu Komisija *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* publicēja uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus, lai atbalstītu projektus tūrisma un vides jomā (OV C 51, 15. lpp.). Šajā uzaicinājumā Komisija norādīja, ka tās nolūks ir piešķirt kopumā ECU 2 000 000 un atlasīt apmēram 25 atbilstošus projektus, kuriem piešķirt atbalstu 60 % apmērā no to kopējām izmaksām.

12 1992. gada 22. aprīlī prasītāja — *IPK International — World Tourism Marketing Consultants GmbH* (turpmāk tekstā — "*IPK*"), Vācijā dibināta sabiedrība, kas veic uzņēmējdarbību tūrisma jomā — iesniedza pieteikumu, lai saņemtu finansiālu atbalstu projektam datubāzes izveidei par ekotūrismu Eiropā, sauktu "Ecodata" (turpmāk tekstā — "projekts *Ecodata*"). Projekta koordinācija bija jānodrošina *IPK*. Tomēr darbu īstenošanai *IPK* bija jāsadarbojas ar trīs partneriem, proti, ar Francijā dibinātu uzņēmumu *Innovence*, Itālijā dibinātu uzņēmumu *Tourconsult* un Grieķijā dibinātu uzņēmumu *01-Pliroforiki*. Priekšlikumā par projektu nebija nekādu precizējumu par darbu sadali minēto uzņēmumu starpā, tajā bija tikai norādīts, ka visi šie uzņēmumi ir "konsultanti ar specializāciju tūrisma jomā un par projektiem, kuri attiecas uz informāciju un tūrismu".

13 Ar 1992. gada 4. augusta vēstuli (turpmāk tekstā — "lēmums par atbalsta piešķiršanu") Komisija pēc "Uzņēmējdarbības politikas, tirdzniecības, tūrisma un sociālās ekonomikas" ģenerāldirektorāta (ĢD XXIII) A direkcijas "Uzņēmējdarbības veicināšana un uzņēmējdarbības vides uzlabošana" 3. nodaļas "Tūrisms" vadītāja G. Dzoana [*G. Tzoanos*] ierosinājuma piešķīra *IPK* finansiālu atbalstu ECU 530 000 apmērā projektam *Ecodata* (turpmāk tekstā — "strīdīgais finansiālais atbalsts"). Komisija uzaicināja *IPK* parakstīt un nosūtīt "finansiālā atbalsta saņēmēja paziņojumu", kurš ir

pievienots lēmumam piešķirt atbalstu un kurā bija ietverti nosacījumi minētā atbalsta saņemšanai. Iepriekš minētajā paziņojumā bija noteikts, ka Komisija samaksās 60 % no atbalsta apmēra, tiklīdz tā atbilstoši paredzētajai kārtībai saņems *IKP* parakstītu atbalsta saņēmēja paziņojumu, savukārt atlikusī summa tiks izmaksāta pēc atskaišu par projekta izpildi saņemšanas un pieņemšanas. Paziņojuma 7. punktā bija norādīts, ka atbalsta saņēmējs piekrīt atteikties no iespējamās atlikušās summas izmaksas 4. un 5. punktā norādīto atskaišu par projekta virzību un finansiālā atbalsta izlietošanu nodošanas termiņu neievērošanas gadījumā. Atbilstoši šī paziņojuma 8. punktam, ja nevar pamatot saņemto finansiālo ieguldījumu izmantošanu, saņēmējs apņemas Komisijai pēc tās pieprasījuma atlīdzināt jau izmaksātās summas, kuras nevar pamatot. *IPK* parakstīja paziņojumu 1992. gada 23. septembrī, un tas tika reģistrēts Komisijas ĢD XXIII 1992. gada 29. septembrī.

14 1992. gada 24. novembrī G. Dzoans uzaicināja *IPK* un *01-Pliroforiki* uz tikšanos, kura notika bez abu pārējo projekta partneru piedalīšanās. Tikšanās laikā G. Dzoans izteica piedāvājumu uzticēt svarīgākos darbus un lielāko finansējuma daļu uzņēmumam *01-Pliroforiki*. *IPK* esot iebildusi šai prasībai.

15 Pirmā finansiālā atbalsta daļa, proti, ECU 318 000 (60 % no pilnās dotācijas ECU 530 000 apmērā), tika izmaksāta 1993. gada janvārī.

16 1993. gada februāra beigās G. Dzoans tika atsaukts no projekta *Ecodata*. Vēlāk pret viņu tika ierosināta disciplinārlieta, kā arī tika uzsāktas iekšējas izmeklēšanas attiecībā uz lietām, par kurām viņš bija atbildīgs. Disciplinārlieta noslēdzās ar to, ka G. Dzoans tika atcelts no amata sākot ar 1995. gada 1. augustu. Turpretī iekšējā izmeklēšanā par administratīvo procedūru, ar kuru tika piešķirts atbalsts, netika atklāti nekādi pārkāpumi.

17 Pēc negatīva novērtējuma ziņojuma attiecībā uz projekta *Ecodata* izpildi Komisija 1994. gada 3. augustā (turpmāk tekstā — "1994. gada 3. augusta atteikuma lēmums" vai "strīdīgais lēmums") atteica izmaksāt finansiālā atbalsta otro daļu ECU 212 000 apmērā un norādīja, ka tā vēlas apsvērt, vai nepieņemt lēmumu prasīt atmaksāt pirmo minētā finansiālā atbalsta daļu.

Tiesvedība par 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmumu

18 *IPK* cēla prasību atcelt 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmumu, kura bija pamatā pirmajai tiesvedībai Kopienu tiesās (turpmāk tekstā — "pirmā tiesvedība").

19 1997. gada 15. oktobra spriedumā lietā T-331/94 *IPK*/Komisija (*Recueil*, II-1665. lpp.) Pirmās instances tiesa noraidīja šo prasību.

20 Noraidījuma pamatojumā Pirmās instances tiesa šī sprieduma 47. punktā tostarp konstatēja:

"[..] [*IPK*] nevar pārmest Komisijai, ka tā ir vainojama projekta [*Ecodata*] izpildes kavējumos. Šajā sakarā ir jākonstatē, [ka *IPK*] gaidīja līdz pat 1993. gada martam, pirms uzsākt sarunas ar partneriem par darbu sadali projekta īstenošanai, kaut arī *IPK* bija projekta koordinators. Tādējādi [*IPK*] iztērēja vismaz pusi laika, kas bija domāts projekta izpildei, pat neuzsākot efektīvas darbības. Kaut arī [*IPK*] sniedza norādes, ka viens vai vairāki Komisijas ierēdņi laikposmā no 1992. gada novembra līdz 1993. gada februārim esot traucējuši projekta izpildi, prasītāja nekādi nav pierādījusi, ka šie

traucējumi tai būtu lieguši uzsākt efektīvu sadarbību ar partneriem pirms 1993. gada marta."

21 Pēc tam, kad *IPK* iesniedza apelācijas sūdzību, Tiesa atcēla Pirmās instances tiesas spriedumu un nodeva lietu atpakaļ Pirmās instances tiesai (Tiesas 1999. gada 5. oktobra spriedums lietā C-433/97 P *IPK*/Komisija, *Recueil*, 6795. lpp.).

22 Sprieduma pamatojumā Tiesa tostarp nosprieda:

"15 [..] Ir jākonstatē, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 47. punkta, ka [*IPK*] sniedza pierādījumus par iejaukšanos projekta vadīšanā, kuru veica Komisijas ierēdņi un kura ir minēta pārsūdzētā sprieduma 9. un 10. punktā, un tas varēja ietekmēt projekta netraucētu īstenošanu.

16 Šādos apstākļos Komisijai ir jāpierāda, ka, neraugoties uz šo iejaukšanos, [*IPK*] varēja turpināt projektu īstenot apmierinoši.

17 No tā izriet, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, prasot, [lai *IPK*] sniegtu pierādījumus, ka Komisijas ierēdņu rīcība tai liedza uzsākt efektīvu sadarbību ar projekta partneriem."

23 Pēc lietas nodošanas atpakaļ Pirmās instances tiesa apmierināja prasību ar 2001. gada 6. marta spriedumu lietā T-331/94 *IPK-München*/Komisija (*Recueil*, II-779. lpp.).

24 Šajā spriedumā zem virsraksta "Par strīda priekšmetu" Pirmās instances tiesa konstatēja:

"34 Tiesvedībā par šo prasību Pirmās instances tiesai ir lūgts lemt par tāda Komisijas lēmuma tiesiskumu, ar kuru tika atteikts izmaksāt [finansiālā atbalsta] [otro] daļu, kas piešķirts prasītājai, lai īstenotu projektu *Ecodata*. Šī atteikuma pamatojums ir ietverts [strīdīgajā] lēmumā un 1993. gada 30. novembra vēstulē, uz kuru ir izdarīta atsauce minētajā lēmumā.

35. Tomēr ir jākonstatē, ka 1993. gada 30. novembra vēstulei ir divas daļas. Pirmā daļa, proti, vēstules 1.–5. punkts, attiecas uz Komisijas atteikumu izmaksāt [finansiālā atbalsta] [otro] daļu, un tātad šajā vēstulē ir ietverts [strīdīgā] lēmuma pamatojums. Otra daļa, proti, vēstules 6.–12. punkts, attiecas uz iespējamu 60 % [no finansiālā atbalsta] atgūšanu. Komisija līdz šim brīdim vēl nav pieņēmusi lēmumu par [finansiālā atbalsta] atgūšanu.

36. Kā tiesas sēdē atzina Komisija, 1993. gada 30. novembra vēstules 6.–12. punktā nav ietverts [strīdīgā] lēmuma pamatojums. Šie punkti tika iekļauti vēstulē vienīgi saistībā ar iespējamu Komisijas lēmumu nākotnē prasīt atmaksāt jau izmaksāto [finansiālā atbalsta] daļu. Argumenti, kurus ir izvirzījusi prasītāja savā prasības pieteikumā attiecībā uz 1993. gada 30. novembra vēstules 6.–12. punktu, tādējādi ir jāatzīst par nepieņemamiem."

25 Attiecībā uz lietas būtību Pirmās instances tiesa tostarp nolēma:

"85 Šādos apstākļos un tā kā Komisija nav izvirzījusi citus argumentus, ir jākonstatē, ka [Komisija] nav sniegusi pierādījumus, ka [*IPK*] varēja turpināt projektu [*Ecodata*] īstenot apmierinoši, neskatoties uz iejaukšanos, tostarp to, ar kuru tika mēģināts projektā iesaistīt [uzņēmumu] *Studienkreis* [..].

86 Līdz ar to, ņemot vērā, ka, pirmkārt, sākot no 1992. gada vasaras līdz vismaz 1993. gada 15. martam Komisija uzstāja [*IPK*], lai projektā tiktu iesaistīts [uzņēmums] *Studienkreis* [..] — pat ja [*IPK*] priekšlikumā un lēmumā par atbalsta piešķiršanu [..] nav paredzēta šī uzņēmuma piedalīšanās projektā [*Ecodata*] —, šis apstāklis neapšaubāmi aizkavēja projekta īstenošanu un, otrkārt, Komisija nav sniegusi pierādījumus par to, ka, neskatoties uz šo iejaukšanos, [*IPK*] varēja turpināt projektu īstenot apmierinoši, ir jāsecina, ka Komisija, atsakot izmaksāt [finansiālā atbalsta] [otro] daļu, pamatojoties ar to, ka projekts nebija pabeigts 1993. gada 31. oktobrī, ir pārkāpusi labticības principu."

26 Tālāk Pirmās instances tiesa izskatīja Komisijas argumentu par slepenu norunu starp G. Dzoanu, *01-Pliroforiki* un *IPK*, kuru Komisija izvirzīja iebildumu rakstā un pēc tam detalizēja un precizēja vēlāk iesniegtajos procesuālajos rakstos, un tostarp konstatēja:

"88 Tomēr tiktāl, ciktāl attiecībā uz šo pēdējo iejaukšanos Komisija vēlas uzsvērt, ka pastāvēja prettiesiska slepena noruna starp G. Dzoanu, *01-Pliroforiki* un [*IPK*] [..], vēl ir jālemj par principa *fraus omnia corrumpit* piemērošanu, kas, kā uzskata Komisija, ir pamats, lai noraidītu šo prasību.

89 Komisija šajā ziņā paskaidro [..], ka lēmums [piešķirt finansiālu atbalstu] ir pretiesiskas slepenas norunas starp G. Dzoanu, *01-Pliroforiki* un [*IPK*] sekas. Lai pamatotu savu argumentu, Komisija atsaucas uz nopratināšanu, kuras notika izmeklēšanas ietvaros, ko Beļģijas tiesībsargājošās iestādes uzsāka pret G. Dzoanu, protokoliem [..]. Komisija uzsver, ka [*IPK*] īpašnieks un vadītājs R. Freitāgs [*Freitag*], esot teicis, ka G. Dzoans esot prasījis viņu iecelt par komandītu *ETIC* [*European Travel Intelligence Center*], kas ir viena no R. Freitāgam piederošajām sabiedrībām, un licis noprast, ka [*IPK*] nākotnē būšot vieglāk iegūt līgumu slēgšanas tiesības ar Komisiju [..]. Turklāt G. Dzoans esot norādījis R. Freitāgam, ka projekts, uz kuru viņš esot atsaucies ĢD XXIII sanāksmē Lisabonā 1992. gada maijā, "varētu aiziet", ja viņam tiktu izmaksāta komisijas maksa ECU 30 000 apmērā [..]. Lai pamatotu savus argumentus, Komisija turklāt apgalvo, ka, sākot no 1992. gada jūnija, *Lex Group* bija *ETIC* pārstāvis Grieķijā (*ETIC* brošūra Nr. 1/92). Savukārt G. Dzoans bija *Lex Group* dibinātājs, un atbildīgā par darbu ar klientiem amats bija uzticēts K. Sapundzaki [*K. Sapountzaki*], kura tolaik bija viņa saderinātā un vēlāk kļuva par viņa laulāto. *01-Pliroforiki* esot *Lex Group* tiesību pārņēmējs, lai pārstāvētu *ETIC* Grieķijā. Komisija turklāt atsaucas uz *ETIC* līdzstrādnieka F. Franka [*F. Franck*] liecību, kas nepārprotami pierādot, ka starp G. Dzoanu, *01-Pliroforiki* un [*IPK*] pastāvēja slepena noruna [..]. Esot zīmīgi, ka vienīgajam [*IPK*] partnerim saistībā ar projektu, *Innovence*, nebija nekādu saistību ne ar G. Dzoanu, ne R. Freitāgu, un šis uzņēmums nebija uzaicināts piedalīties 1992. gada 24. novembra sanāksmē [..], kas esot notikusi *ETIC* telpās. Komisija turklāt norāda, ka G. Dzoanam bija R. Freitāga privātais telefona numurs. H. fon Moltkes [*H. von Moltke*] telefonsarunā ar R. Freitāgu, kura notika 1993. gada 10. martā, R. Freitāgs esot piesedzis G. Dzoanu un tādējādi kļuvis par viņa līdzdalībnieku. Tiesas sēdē Komisija turklāt atsaucās uz *Tribunal de grande instance de Paris* (divpadsmitā palāta) 2000. gada 22. septembra spriedumu, ar kuru G. Dzoans esot sodīts par korupciju ar brīvības atņemšanas sodu uz četriem gadiem.

90 Pirmās instances tiesa konstatē, ka ne [strīdīgajā] lēmumā, ne 1993. gada 30. novembra vēstulē, uz kuru atsaucas [strīdīgais] lēmums, nav minēta slepenā noruna starp G. Dzoanu, *01-Pliroforiki* un [*IPK*], kas būtu šķērslis, lai *IPK* izmaksātu [finansiālā atbalsta] [otro] daļu. Turklāt ne [strīdīgajā] lēmumā, ne 1993. gada 30. novembra vēstulē nav nekādas norādes uz to, ko Komisija uzskatīja par

pārkāpumiem [finansiālā atbalsta] piešķiršanā [*IPK*]. Šajos apstākļos Komisijas sniegtais skaidrojums attiecībā uz prettiesisku slepenu norunu attiecīgo personu starpā nevar tikt uzskatīts par tiesvedības laikā sniegtu skaidrojumu par [strīdīgā] lēmuma pamatojumu [..].

91 Ņemot vērā, ka atbilstoši [EKL 230. pantam] Pirmās instances tiesai ir jāpārbauda vienīgi [strīdīgā] lēmuma tiesiskums, ņemot par pamatu šī tiesību akta pamatojumu, Komisijas arguments par principu *fraus omnia corrumpit* ir jānoraida.

92 Ir jāpiebilst, ka, ja Komisija pēc [strīdīgā] lēmuma pieņemšanas būtu uzskatījusi, ka norādes iepriekš minētajā 89. pantā bija pietiekamas, lai pierādītu, ka starp G. Dzoanu, *01-Pliroforiki* un [*IPK*] pastāvēja prettiesiska slepena noruna, kuras dēļ tika pieļauti pārkāpumi dotācijas piešķiršanas procedūrā projektam *Ecodata*, Komisija šajā tiesvedībā būtu varējusi izvirzīt pamatu, kurš nav iekļauts iepriekš minētajā lēmumā, atsaukt šo lēmumu un pieņemt jaunu lēmumu, kurā būtu iekļauts ne tikai atteikums izmaksāt [finansiālā atbalsta] [otro] daļu, bet arī noteikts pienākums atmaksāt jau izmaksāto [finansiālā atbalsta] daļu."

27 Gan Komisija, gan *IPK* par šo Pirmās instances tiesas spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību. Apelācijas sūdzības pamatojumam Komisija tostarp izvirzīja piekto pamatu par principa *fraus omnia corrumpit* neizskatīšanu. Savukārt IPK prasīja atcelt pārsūdzēto spriedumu tiktāl, ciktāl tā 34.–36. punktā ir atzīts, ka Komisijas 1993. gada 30. novembra vēstules motīvu daļas 6.–12. punkts nav 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmuma daļa.

28 2004. gada 29. aprīļa spriedumā apvienotajās lietās C-199/01 P un C-200/01 P *IPK-München* un Komisija (*Recueil*, I-4627. lpp.) Tiesa noraidīja *IPK* apelācijas sūdzību kā nepieņemamu un Komisijas apelācijas sūdzību kā nepamatotu.

29 Attiecībā uz Komisijas izvirzīto piekto pamatu Tiesa nolēma:

"62 Ar savu otro un piekto pamatu, kuri ir jāizskata kopā un vispirms, Komisija pārmet Pirmās instances tiesai, ka, pirmkārt, tā nav ņēmusi vērā apsvērumus, kas izklāstīti Tiesas 1999. gada 5. oktobra sprieduma lietā C-433/97 P *IPK*/Komisija (*Recueil*, 6795. lpp.) 15. un 16. punktā, tostarp attiecībā uz apgalvotās prettiesiskās slepenās norunas starp [G. Dzoanu], [..] *01-Pliroforiki* un *IPK* nozīmību šajā lietā.

63 Komisija apgalvo, ka šīs slepenās norunas dēļ projekta izpilde tika novēlota līdz vismaz 1993. gada februārim, jo, pirmkārt, projekta partneri nevarēja vienoties par līdzekļu piešķiršanu, kurus [G. Dzoans] prasīja piešķirt grieķu partnerim, kā rezultātā projekta izpilde apstājās, un, otrkārt, *IPK* ar nodomu piesedza [G. Dzoana] darbības. Atbilstoši Tiesas 1999. gada 5. oktobra sprieduma lietā C-433/97 P *IPK*/Komisija (*Recueil*, 6795. lpp.) 15. un 16. punktam Pirmās instances tiesai bija jāpārbauda, vai Komisija ir pierādījusi, ka, neskatoties uz attiecīgajām darbībām, *IPK* varēja turpināt projektu īstenot apmierinoši. Tādējādi, kā uzskata Komisija, Pirmās instances tiesa, uzskatot argumentu par šādu slepenu norunu kā neatbilstošu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

64 Otrkārt, Komisija apgalvo, ka Pirmās instances tiesa, konstatējot, ka tā nav krimināltiesa un ka tās kompetencē nav izskatīt jautājumu par šādu slepenu norunu, nav ievērojusi principu *dolo agit, qui petit, quod statim redditurus est* un principu *fraus omnia corrumpit.*

65 Turpretī *IPK* uzsver, ka starp [G. Dzoanu], [..] *01-Pliroforiki* un *IPK* nav bijusi nekāda prettiesiska slepena noruna. Jebkurā gadījumā lēmuma tiesiskums esot jāvērtē tikai saistībā ar pamatojumu, ar kuru šis lēmums ir pieņemts un, kā nolēma Pirmās instances tiesa, nekur strīdīgajā lēmumā neesot konstatēta apgalvotā *IKP* prettiesiskā slepenā noruna ar [G. Dzoanu] un [..] *01-Pliroforiki*.

66 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākuma pamatot nelabvēlīgu lēmumu mērķis ir ļaut Tiesai veikt lēmuma tiesiskuma pārbaudi un sniegt ieinteresētajai personai pietiekamas norādes, lai tā zinātu, vai lēmums ir pamatots vai arī tajā ir pieļautas kļūdas, kas ļautu apstrīdēt tā tiesiskumu. No tā izriet, ka pamatojums ieinteresētajai personai principā ir jāpaziņo vienlaicīgi ar nelabvēlīgo lēmumu un ka pamatojuma trūkumu nevar novērst tādā veidā, ka ieinteresētā persona par lēmuma pamatojumu uzzina Tiesā notiekošajā tiesvedībā [..].

67 Turklāt atbilstoši [EKL 230. pantam] Pirmās instances tiesai ir jāpārbauda vienīgi strīdīgā lēmuma tiesiskums, ņemot par pamatu šajā tiesību aktā ietverto pamatojumu.

68 Šajā lietā ar strīdīgo lēmumu atbilstoši pamatojumam, kas ietverts 1993. gada 30. novembra vēstulē, Komisija ir atteikusi maksāt *IPK* vēl neizmaksātos 40 % no finansiālā atbalsta par kopējo summu ECU 530 000, kas bija paredzēti projektam. Ar minēto vēstuli Komisija informēja *IPK*, ka tā uzskata, ka līdz 1993. gada 31. oktobrim paveiktais darbs nav apmierinošs un neatbilst tam, kas bija iecerēts projekta priekšlikumā, un šīs pašas vēstules 1.–6. punktā Komisija sīki izklāstīja motīvus, pamatojoties uz kuriem tā pieņēma šo lēmumu.

69 No šī sprieduma 15. punkta izriet, ka ne 1993. gada 30. novembra vēstulē, ne strīdīgajā lēmumā nav minēts par slepenas norunas pastāvēšanu starp [G. Dzoanu] [..], *01-Pliroforiki* un *IPK*. Tātad pārsūdzētā sprieduma 90. punktā Pirmās instances tiesa ir pamatoti uzskatījusi, ka strīdīgais lēmums nav pamatots ar slepenas norunas pastāvēšanu.

70 Turklāt, uzskatot, ka 1993. gada 30. novembra vēstulē un strīdīgajā lēmumā nebija nevienas norādes par to, ka Komisija uzskatītu, ka, piešķirot finansiālo atbalstu *IPK*, ir pieļauti pārkāpumi, Pirmās instances tiesa ir pamatoti secinājusi, ka Komisijas skaidrojumu attiecībā uz apgalvoto prettiesisko slepeno norunu attiecīgo personu starpā nevarēja uzskatīt par tiesvedības laikā sniegtu skaidrojumu, ar ko pamato strīdīgo lēmumu, un ka šī sprieduma 66. punktā minētā judikatūra ir piemērojama šajā lietā.

71 Tādējādi Pirmās instances tiesa, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz pārsūdzētā sprieduma 91. punktā ietvertajiem motīviem, šajos apstākļos varēja secināt, ka Komisijas argumenti par principu *fraus omnia corrumpit* ir jānoraida."

Administratīvā procedūra, kurā tika pieņemts apstrīdētais lēmums

30 Ar 2004. gada 30. septembra vēstuli Komisija, atsaucoties uz iepriekš minētā sprieduma lietā *IPK-München* un Komisija 28. punktu, norādīja *IPK*, ka tā ir veikusi padziļinātu izmeklēšanu par G. Dzoanu, kuras laikā Komisija esot atklājusi, ka parasti šis ierēdnis esot piešķīris atbalstu tiem projektiem, kuru partneri bija viņa ieteikti Grieķijā dibināti uzņēmumi un no kuriem viņš sev guva labumu. Komisija esot no jauna pārbaudījusi strīdīgās atbalsta piešķiršanas procedūras tiesiskumu un to, vai tajā nav

pieļauti pārkāpumi, un tā ir secinājusi, ka piešķiršanas lēmums bija prettiesisks tādēļ, ka tas tika pieņemts pēc slepenas norunas starp G. Dzoanu un R. Freitāgu — *IPK* direktoru un īpašnieku. Komisija tādēļ esot iecerējusi "atcelt" piešķiršanas lēmumu.

31 *IPK* sniedza savus apsvērumus par 2004. gada 30. septembra vēstuli 2004. gada 26. novembra un 23. decembra, kā arī 2005. gada 21. februāra vēstulēs. Turklāt 2004. gada 23. decembra un 2005. gada 21. februāra vēstulēs *IPK* prasīja tai pārskaitīt strīdīgā finansiālā atbalsta otro daļu. *IPK* formāli atkārtoja šo prasību ar 2005. gada 20. jūlija vēstuli.

32 2005. gada 13. maija vēstulē (ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382), kas tika nosūtīta *IPK* un it īpaši R. Freitāgam (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"), Komisija tostarp paskaidroja:

"Šajos apstākļos [Komisija] vēlreiz pārbaudīja [strīdīgā] finansiālā atbalsta piešķiršanas procedūru, lai pārbaudītu procedūras tiesiskumu un to, vai tajā nav pieļauti pārkāpumi.

To iemeslu dēļ, kuri ir izklāstīti tālāk a)–k) punktā [skat. 33. punktu tālāk tekstā], [Komisija] ir secinājusi, ka [strīdīgais] finansiālais atbalsts bija prettiesisks un tajā tika veikti pārkāpumi tādēļ, ka tas tika piešķirts pēc slepenas norunas starp G. Dzoanu un [R. Freitāgu].

Šī iemesla dēļ Komisija ir nolēmusi atcelt iepriekšējo lēmumu par finansiāla atbalsta ECU 530 000 piešķiršanu saistībā ar projektu *Ecodata* [..].

Atbilstoši šim lēmumam Komisija vispirms atsakās izmaksāt [strīdīgā finansiālā atbalsta] otro daļu ECU 212 000 apmērā un noraida Jūsu prasību maksāt kavējuma procentus.

Otrkārt, Komisija prasīs atmaksāt avansā samaksātos ECU 318 000 un kavējuma procentus.

Šis rīkojums par līdzekļu atgūšanu tiek pašlaik izstrādāts un tiks jums laicīgi nosūtīts."

33 Atbilstoši apstrīdētajam lēmumam slepeno norunu G. Dzoana un R. Freitāga starpā pierāda šādi fakti:

"a) Projekta *Ecodata* priekšlikums tika iesniegts pēc 1992. gada 26. februārī *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 51, 16. lpp.) publicētā uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus, lai atbalstītu projektus tūrisma un vides jomā publicēšanas. Šī uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus D punktā ar virsrakstu "Atlases kritēriji" ir minētas piecas prioritāras projektu tēmas. Datubāzes izveide, kas bija projekta *Ecodata* pamatā, neietilpa šajās piecās tēmās. Līdz ar to, ja pamatojas uz oficiālo uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus tekstu, nav iespējams saprast, kādēļ Jūs esat iesniedzis priekšlikumu par šīs datubāzes izveidi. Ņemot vērā Jūsu iepriekšējās attiecības ar G. Dzoanu, kuras pierāda jūsu kontakti brīdī, kad tika izteikts tālāk minētais priekšlikums, vienīgais izskaidrojums ir tāds, ka G. Dzoans Jūs ir informējis, ka šāds projekts varētu saņemt dotācijas, neskatoties uz uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus tekstu.

b) Faktiski, G. Dzoanam izvēloties projektu *Ecodata* [..], tika pieļauti pārkāpumi. Lai nodrošinātu pārskatāmību, godīgu konkurenci, vienlīdzīgu attieksmi un piekļuvi Kopienas finansējumam, priekšlikumu novērtējumu un atlasi, lai tiem piešķirtu atbalstu, ir jāpamato ar kritērijiem, kuri ir publicēti uzaicinājumā iesniegt priekšlikumus. Acīmredzami projekta *Ecodata* gadījumā tas tā nenotika, jo šis projekts neatbilda nevienai no piecām tēmām, kas tika minētas uzaicinājumā iesniegt priekšlikumus. a) un b) punkt[s] skaidri norāda uz prettiesiskām darbībām.

c) [*Eiropas Kopienu*] *Oficiālajā Vēstnesī* publicētajā uzaicinājumā iesniegt priekšlikumus bija norādīts, ka pieejamā summa atbalstam ir ECU 2 000 000 apmērā, kura tiktu izdalīta aptuveni 25 projektiem. Līdz ar to vidējais finansiālais atbalsts, ko varēja sagaidīt, bija aptuveni ECU 80 000. Savukārt Jūs iesniedzāt priekšlikumu, lai saņemtu Kopienas ieguldījumu ECU 600 000 apmērā (30 % no visa pieejamā finansējuma). Šim priekšlikumam nebūtu nekādu izredžu, ja vien G. Dzoans nebūtu Jūs iepriekš informējis, ka Jūs varat rēķināties ar labvēlīgu rezultātu.

d) [vispārējā] budžetā [1992. finanšu gadam galīgajā variantā] bija iekļauta paskaidrojoša piezīme attiecībā uz budžetu tūrismam, kurā bija precizēts, ka jāatvēl summa, kas nav mazāka par ECU 530 000, lai izveidotu informācijas sistēmu par ekotūrismu. Tomēr šī tēma nebija minēta 1992. gada 26. februārī publicētajā uzaicinājumā iesniegt priekšlikumus. Neskatoties uz to, ka ne uzaicinājumā iesniegt priekšlikumus, ne budžeta paskaidrojošajā piezīmē par nepieciešamību izveidot informācijas sistēmu nebija nekas minēts par "datu bāzi vai informācijas sistēmu", Jums nebija nekāda pamata domāt, ka Komisijas nolūks izlietot šo budžeta daļu bija tieši tobrīd. Vienīgais iespējamais izskaidrojums ir tāds, ka G. Dzoans Jums ir darījis zināmu savu nodomu, tādējādi atlases procedūru padarot par negodīgu un tādu, kurā tiek pieļauti pārkāpumi, izslēdzot jebkādu konkurenci.

e) Izmeklēšanas laikā, ko veica Komisija, F. Franks, sabiedrības *ETIC* priekšsēdētājs, diviem Komisijas ierēdņiem darīja zināmu, ka lūguma piešķirt [finansiālu atbalstu] ([projekta] *Ecodata* priekšlikums) pilnu tekstu Jums nosūtīja G. Dzoans. Jūsu vienīgais uzdevums šajā procedūras stadijā bija [..] pārkopēt tekstu, ievietojot dokumentā *IPK* logotipu, un to nosūtīt atpakaļ Komisijai. Kā pavēstīja [F. Franks], tobrīd no Jums netika sagaidīta nekāda reāla piedalīšanās projekta izpildē; finansējumu partneru starpā bija iecerēts sadalīt 10 % Jums un 90 % pārējiem partneriem, tostarp Grieķijā dibinātai sabiedrībai *01-Pliroforiki*, kuru ieteica G. Dzoans. Ir skaidrs, ka šādas darbības projekta izstrādē izkropļo atlases procedūru un uzskatāmas par slepenu norunu starp korumpētu ierēdni un trešo personu, kura izrāda piekrišanu.

f) F. Franka liecību daļēji apstiprināja viens no Jūsu konkurentiem. Atbilstoši tam, ko viņš saka, Jūs esot teicis, ka pirms priekšlikuma izteikšanas Jums ir bijušas pārrunas ar G. Dzoanu un ka [viņš] Jūs esot informējis, ka Jūs saņemšot finansiālo atbalstu, ja Jūs piekritīsiet projektā iesaistīt viņa norādītos trīs partnerus. Šāds priekšlikums ir Kopienu ierēdņa necienīgs un par to būtu bijis nekavējoties jāziņo atbildīgajām iestādēm. Turpinot uzturēt sakarus ar šo ierēdni, Jūs esat izrādījis savu gribu iesaistīties prettiesiskās darbībās, kas kaitē Komisijai, neskatoties uz to, ka Jums ar šo iestādi bija ilglaicīgas līgumattiecības.

g) Projekta *E[codata]* izpildes laikā Jums bija visas iespējas ziņot, ka G. Dzoans bija izkropļojis atlases procedūru un ka viņš bija mēģinājis prettiesiski ietekmēt finanšu piešķiršanu. Taču, kontaktējoties ar ĢD XXIII ierēdņiem [..], Jūs nekad tiem neatklājāt savas raizes, bet, tieši pretēji, Jūs piesedzāt un aizstāvējāt G. Dzoanu. Tomēr, kad Beļģijas policija Jūs nopratināja 1995. gada februārī, Jūs paskaidrojāt, ka gan laikposmā no 1989. līdz 1990. gadam, gan 1992. gadā G. Dzoans Jums jau

ir izteicis piedāvājumus, tostarp attiecībā uz [projektu] *Ecodata*, un no šiem piedāvājumiem skaidri izrietēja viņa nolūks korumpēties. Kaut arī policijas veiktās nopratināšanas laikā Jūs noliedzāt, ka Jūs esot piekritis šiem piedāvājumiem, tas vien, ka Jūs tolaik neziņojāt par šiem korupcijas mēģinājumiem ne atbildīgajām iestādēm, ne ĢD XXIII ierēdņiem, bet ka turpretī Jūs turpinājāt sadarboties ar G. Dzoanu, ir vērā ņemama norāde uz to, ka Jūs esat veicis nopietnas prettiesiskas darbības.

h) Kad ĢD XXIII ģenerāldirektors 1993. gada martā Jums jautāja, vai projekta priekšlikuma izstrādes laikā Jūs kontaktējāties ar G. Dzoanu, jūs noliedzāt jebkādu G. Dzoana līdzdalību šajā projektā pirms projekta priekšlikuma iesniegšanas un jūs paziņojāt, ka [..] *01-Pliroforiki* tika iesaistīta projektā pēc G. Dzoana ieteikuma sarunā ar viņu laikā, kad tika izstrādāts Jūsu projekta priekšlikums. Tā kā Jūs esat atzinis, ka G. Dzoans jau iepriekš ir veicis korupcijas mēģinājumus, piekrišana šādam ieteikumam pirms Jūsu projekta priekšlikuma iesniegšanas, kuru bija jānovērtē un jāapstiprina pašam G. Dzoanam, lai varētu piešķirt [strīdīgo finansiālo atbalstu], ir vēl viens pierādījums, kas apstiprina, ka finansiālā atbalsta piešķiršanas procedūrā tika pieļauti pārkāpumi un ka tā tika izkropļota.

i) Beļģijas policijas veiktās G. Dzoana nopratināšanas protokolā ir norādīts, ka saskaņā ar G. Dzoana plānotāju projekta *Ecodata* priekšlikuma izstrādes laikā notika Jūsu un G. Dzoana tikšanās, kā arī viņa tikšanās ar vienu no Jūsu līdzstrādniekiem. Šī norāde sakrīt ar liecībām, kas minētas e) un f) punktā. Līdz ar to fakss, ko Jūs 1993. gada 31. martā nosūtījāt [ĢD XXIII] ģenerāldirektoram pēc viņa pieprasījuma, kurā apliecināts, ka projekta priekšlikuma izstrādes laikā Jums nebija nekādu saistību ar G. Dzoanu, ir nepatiesa liecība.

j) G. Dzoana un viena no [projekta] *Ecodata* [partneriem] tikšanās, kas 1992. gada novembrī notika *ETIC*, kas ir viena no Jums piederošām sabiedrībām, telpās Briselē par finansējuma sadali projekta partneru starpā, ir viens no piemēriem, kas, šķiet, apstiprina, ka pastāvēja slepena noruna. *Innovence* — vienīgā sabiedrība grupā, kas nebija saistīta ne ar Jums, ne ar G. Dzoanu — uz šo nozīmīgo sanāksmi nebija uzaicināta. Itālijā dibināto partneri *Tourconsult* pārstāvējāt Jūs kā šīs sabiedrības akcionārs.

k) Fakts, ka G. Dzoana saderinātā (kas kļuva par viņa laulāto) strādāja par *ETIC* (kuru izveidoja *IPK*) pārstāvi Grieķijā *Lex Group* ietvaros (kuru izveidoja G. Dzoans), apstiprina, ka Jums jau sen bija attiecības ar G. Dzoanu un tās bija relatīvi ciešas."

Lēmums par finansiālā atbalsta pirmās daļas atgūšanu

34 Pēc tam, kad *IPK* apstrīdēja paziņojumu par parādu, un pēc tam, kad Komisija šai sabiedrībai nosūtīja atgādinājumus par maksājumu attiecīgi 2005. gada 13. jūnijā un 31. augustā, Komisija pieņēma 2006. gada 4. decembra Lēmumu C(2006) 6452 (turpmāk tekstā — "lēmums par atbalsta atgūšanu").

35 Šī lēmuma 1. pantā Komisija paziņoja, ka uz 2006. gada 31. oktobri *IPK* tai ir parādā pamatsummu EUR 318 000 apmērā, kurai jāpieskaita kavējuma procenti, kurus jāsāk skaitīt no 2005. gada 25. jūlija. Lēmuma par atbalsta atgūšanu 3. pantā Komisija norāda *IPK*, ka, ja maksājums netiks veikts piecpadsmit dienu laikā pēc lēmuma par atbalsta atgūšanu paziņošanas, tad atbilstoši EKL 256. pantam tiks uzsākta piespiedu

izpildes procedūra. Minētā lēmuma 4. pantā ir norādīts, ka šī procedūra ir izpildāma piespiedu kārtā atbilstoši EKL 256. panta pirmajai daļai.

36 2007. gada 15. maijā *IPK*, neatzīstot pienākumu maksāt, atmaksāja Komisijai summu, kas bija prasīta lēmumā par atbalsta atgūšanu.

Kriminālvajāšana pret G. Dzoanu valsts līmenī

37 Beļģijā veiktā kriminālvajāšana pret G. Dzoanu tostarp attiecībā uz viņa darbībām saistībā ar projektu *Ecodata* noslēdzās ar to, ka *Cour d'appel de Bruxelles* [Briseles Apelācijas tiesa] 2008. gada 6. maijā pasludināja spriedumu par lietas nepieņemamību noilguma dēļ.

38 Kriminālvajāšana pret G. Dzoanu Francijā, kuras priekšmets nebija saistīts ar viņa darbībām sakarā ar projektu *Ecodata*, noslēdzās ar to, ka *Tribunal de grande instance de Paris* ar 2000. gada 22. septembra spriedumu lietā Nr. 9508001053 viņu notiesāja aizmuguriski, piespriežot brīvības atņemšanas sodu uz četriem gadiem un naudas sodu par virkni krāpniecisku darbību. Šo notiesājošo spriedumu apstiprināja *Cour d'appel de Paris* [Parīzes Apelācijas instances tiesa] ar 2005. gada 3. novembra spriedumu lietā Nr. 04/06084. G. Dzoana kasācijas sūdzību par šo spriedumu noraidīja *Cour de cassation* [Kasācijas tiesa] ar 2006. gada 20. decembra spriedumu.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

39 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2005. gada 29. jūlijā, *IPK* cēla šo prasību.

40 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 21. decembrī, *IPK* iesniedza pieteikumu par pagaidu noregulējuma pasākumu, lūdzot apturēt lēmuma par atbalsta atgūšanu piespiedu izpildi līdz brīdim, kad Pirmās instances tiesa pasludinās izpildāmo spriedumu šajā lietā. Šis pieteikums tika reģistrēts ar numuru T-297/05 R.

41 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 16. februārī, *IPK* cēla prasību atcelt lēmumu par atbalsta atgūšanu; šī lieta tika reģistrēta ar numuru T-41/07.

42 Ar 2007. gada 2. maija rīkojumu lietā T-297/05 R *IPK International — World Tourism Marketing Consultants*/Komisija (Krājumā nav publicēts) Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs interpretēja šī sprieduma 40. punktā minēto pieteikumu par pagaidu noregulējuma pasākumu kā tādu, kura mērķis ir apturēt apstrīdēto lēmumu (šī rīkojuma 18. punkts), un noraidīja šo pieteikumu steidzamības neesamības dēļ.

43 2009. gada 20. novembra rīkojumā lietā T-41/07 *IPK International — World Tourism Marketing Consultants*/Komisija (Krājumā nav publicēts, 15. punkts) Pirmās instances tiesa saskaņā ar tās Reglamenta 113. pantu nolēma izbeigt tiesvedību lietā T-41/07, jo *IPK* ir atmaksājusi Komisijai summu, ko tā bija prasījusi lēmumā par atbalsta atgūšanu, un līdz ar to prasības priekšmets vairs nepastāv.

44 *IPK* prasījumi Vispārējai tiesai [agrāk — Pirmās instances tiesa] ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

45 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest *IPK* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

46 Prasītāja lūdz Vispārējo tiesu uzklausīt dažus lieciniekus. Turklāt atbilstoši Reglamenta 64. panta 3. punkta d) apakšpunktam un 4. punktam prasītāja lūdza tai iesniegt konkrētus Komisijas dokumentus. Tātad būtībā prasītāja lūdz Vispārējo tiesu izdot rīkojumu, lai Komisija iesniedz tostarp "ĢD XXIII un Revīzijas ģenerāldirektorāta [Iekšējais revīzijas dienests] dokumentus par projektu un visus dokumentus, kuri attiecas uz izmeklēšanu, kas veikta par attiecīgajiem pasākumiem šajā lietā", un pārbaudīt dokumentus, kuri attiecas uz pirmo tiesvedību Pirmās instances tiesā (lieta T-331/94), jo šie dokumenti ir "nozīmīgi šajā lietā". Arī Komisija ir norādījusi vairāku personu uzvārdus, kurus varētu uzaicināt par lieciniekiem, un piedāvā Vispārējai tiesai balstīties uz lietas T-331/94 materiāliem.

47 Ar 2010. gada 30. aprīļa vēstuli Vispārējā tiesa, veicot Reglamenta 64. pantā paredzētu procesa organizatorisko pasākumu, aicināja lietas dalībniekus iesniegt noteiktus dokumentus un tiem uzdeva jautājumus, aicinot tos rakstveidā uz tiem atbildēt. Lietas dalībnieki ievēroja šos procesa organizatoriskos pasākumus noteiktajos termiņos.

48 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārēja tiesa (trešā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.

49 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz mutvārdu jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2010. gada 9. jūnija tiesas sēdē. Turklāt tiesas sēdē Vispārējā tiesa, veicot Reglamenta 64. pantā paredzētu procesa organizatorisko pasākumu, aicināja lietas dalībniekus iesniegt noteiktus dokumentus un pierādījumus un sniegt dažus precizējumus rakstveidā. Lietas dalībnieki ievēroja šos procesa organizatoriskos pasākumus noteiktajos termiņos. Mutvārdu process tika pabeigts 2010. gada 2. septembrī pēc tam, kad lietas dalībnieki bija snieguši apsvērumus par iesniegtajiem dokumentiem un pierādījumiem, kā arī par sniegtajiem precizējumiem.

Juridiskais pamatojums

Ievada apsvērums

50 Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza četrus pamatus. Pirmais prasības pamats ir par to, ka nav izpildīti nosacījumi, lai atceltu lēmumu par finansiāla atbalsta

piešķiršanu. Otrais un trešais pamats ir attiecīgi par labas pārvaldības principa un pienākuma norādīt pamatojumu atbilstoši EKL 253. pantam pārkāpumu. Ceturtais pamats, kas ir izvirzīts pakārtoti, ir par "aizliegumu atkārtoti pieņemt jau atceltus lēmumus".

51 Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu vispirms izskatīt visus argumentus attiecībā uz pierādījumiem par slepenu norunu, par ko būtībā ir it īpaši pirmais prasības pamats, un veikt šo pierādījumu novērtējumu saistībā ar šo prasības pamatu.

Attiecībā uz pierādījumu par slepeno norunu un attiecībā uz pirmo prasības pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

— Pierādījums par slepeno norunu, kurā vainojama *IPK*

52 *IPK* apstrīd apstrīdētājā lēmumā apgalvotās slepenās norunas esamību. Šī argumenta, kuru esot izvirzījusi Komisija pēc tam, kad tai neizdevās tos pierādīt pirmajā tiesvedībā (skat. šī sprieduma 18.–28. punktu), vienīgais mērķis esot par Komisijā izdarītajām prettiesiskajām darbībām vainot *IPK*, kura patiesībā ir cietusī.

53 *IPK* apgalvo, ka būtībā tā uzzināja par projektu *Ecodata* no sabiedrības *01-Pliroforiki* telefonsarunas laikā 1992. gada 16. martā, pēc kuras 1992. gada 3. aprīlī *01-Pliroforiki* esot nodevusi *IPK* projekta plānu. *IPK* esot būtiski tālāk paplašinājusi šajā plānā iekļauto ideju un 1992. gada 22. aprīlī tā esot iesniegusi Komisijā pirmo projekta *Ecodata* priekšlikumu, kurā tika paredzēta sabiedrību *Innovence*, *Tourconsult* un *01-Pliroforiki* sadarbība. Tiesas sēdē *IPK*, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, tomēr atzina, ka tā saņēma *01-Pliroforiki* izstrādāto projekta plānu tikai 1992. gada 20. aprīlī, kas tika ierakstīts tiesas sēdes protokolā.

54 G. Dzoans pirmoreiz esot mēģinājis izdarīt spiedienu, lai būtiska darbu daļa tiktu uzticēta *01-Pliroforiki* tādēļ, ka tai ir liela ietekme datu bāžu jomā, tikai pēc lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu pieņemšanas, taču bez panākumiem, jo *IPK* tam esot iebildusi. Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, pirms lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu pieņemšanas starp *IPK* un G. Dzoanu neesot tikusi noslēgta nekāda vienošanās par minēto projektu un neesot ticis paredzēts piešķirt 10 % no finansiālā atbalsta *IPK* un pārējos 90 % — citiem projekta *Ecodata* partneriem. Patiesībā *IPK* kontaktiem ar G. Dzoanu pirms lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu pieņemšanas neesot bijis nekāda sakara ar šo projektu, un tiem neesot nekāda nozīme šajā lietā. *IPK* vienmēr esot bijusi Komisijai lojāla, un tā esot veltīgi mēģinājusi panākt konfidenciālu sarunu ar G. Dzoana priekšniecību, lai sūdzētos par viņa darbībām.

55 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas a) apakšpunktu, proti, par īpaša uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus neesamību tādas datu bāzes izveidei kā tai, ko piedāvāja projektā *Ecodata*, *IPK* apgalvo, ka uzaicinājumā iesniegt priekšlikumus nebija noteikti ierobežojoši atlases kritēriji, tādējādi, izņemot šajā uzaicinājumā skaidri noteiktos ierobežojumus un pamatojoties uz šī uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus B daļu, varēja iesniegt visus inovāciju projektus un projektus, kuri veicina tūrisma ekoloģisku attīstību. Šādā kontekstā esot bijusi acīmredzama saikne līdzekļu, kuri bija paredzēti 1992. finanšu gada vispārējā budžeta galīgajā variantā, un uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus starpā. Līdz ar to nav nekā savāda tajā, ka *IPK* piedāvāja projektu *Ecodata*.

56 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas b) apakšpunktu par apgalvotajiem pārkāpumiem projekta *Ecodata* atlasē, ko veica G. Dzoans, *IPK* norāda, ka tā nekādi nevarēja ietekmēt šo rīcību, kas ir Komisijas iekšēja lieta un ar kuru jebkurā gadījumā nevarot pierādīt slepenas norunas pastāvēšanu. *IPK* cita starpā neesot saprotams, kādēļ lēmumā piešķirt finansiālu atbalstu tiek saskatīti pārkāpumi, jo, pirmkārt, projekta *Ecodata* priekšlikums pilnībā atbilda vajadzībai pēc informācijas tīkla par ekotūrisma projektiem Eiropā, kā tas ir paredzēts 1992. finanšu gada vispārējā budžeta galīgajā variantā, un, otrkārt, kā esot atzinusi pati Komisija, grozot apstrīdētā lēmuma tekstu salīdzinājumā ar tās 2004. gada 30. septembra vēstuli, atlase nebija jāveic, vienīgi pamatojoties uz minētajiem kritērijiem, piemēram, tiem, kuri bija minēti uzaicinājumā iesniegt priekšlikumus.

57 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas c) apakšpunktu, atbilstoši kuram *IPK* esot pieprasījusi nereālistisku finansiālo atbalstu ECU 600 000 apmērā — 30 % no visas dotācijas, kas paredzēta aptuveni 25 projektiem, *IPK* noraida Komisijas argumentus kā "pretējus acīmredzamām ekonomiskām vajadzībām". Šāda pieeja uzreiz novērstu Kopienas atbalstu "izkaisīšanu" starp tik daudziem projektiem. *IPK* esot novērtējusi projekta *Ecodata* izmaksas ECU 1 000 000 apmērā, tādēļ tā esot iesniegusi pieteikumu, kas atbilst Kopienas līdzfinansējuma apmēram (60 %).

58 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas d) apakšpunktu, saskaņā ar kuru tikai G. Dzoana nodoms izvēlēties projektu *Ecodata*, kuru viņš darīja zināmu *IPK*, varēja izskaidrot *IPK* pieprasījumu, šajā ziņā *IPK* būtībā apgalvo, ka gan 1992. finanšu gada vispārējā budžeta galīgais variants, gan arī uzaicinājums iesniegt priekšlikumus bija izziņoti un publiski pieejami. Lai Komisijas kļūdainais apgalvojums par tā sauktajām informācijas noplūdēm būtu pamatots, šiem tekstiem būtu bijis jābūt konfidenciāliem.

59 *IPK* apstrīd apstrīdētā lēmuma devītās daļas e) apakšpunktu, kurš ir pamatots ar F. Franka liecību, saskaņā ar kuru, pirmkārt, finansiālā atbalsta pieprasījuma tekstu bija pilnībā sagatavojis G. Dzoans un pirms tā nosūtīšanas Komisijai *IPK* to pārkopēja uz papīra ar šī uzņēmuma logotipu, un, otrkārt, patiesībā no *IPK* netika sagaidīts, lai tā piedalītos projektā, jo tai vajadzēja saņemt 10 % no strīdīgā finansiālā atbalsta apmēra, pārējos 90 % bija jāsamaksā tostarp *01-Pliroforiki*, kuras piedalīšanos projektā ieteica G. Dzoans. Šis pieņēmums neesot pamatots ne ar kādiem pierādījumiem. Tieši otrādi, projekta *Ecodata* plānu pirms tā nosūtīšanas *IPK* sākotnēji izstrādāja *01-Pliroforiki* priekšsēdētājs.

60 Turklāt pirms lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu nekad nav bijušas runas, ka *IPK* saņemšot 10 % no atbalsta summas, neko nesniedzot pretī. Tikai pēc minētā lēmuma pieņemšanas G. Dzoans esot veltīgi mēģinājis iejaukties projekta *Ecodata* partneru attiecībās. Komisijas kļūdainie pieņēmumi balstās tikai uz F. Franka liecību, kas nav ticama. Šī persona nekad nav bijusi ne *IPK* darbinieks, ne pārstāvis, viņa loma bija tikai vadīt konsultēšanas sabiedrību, kura izīrēja biroju telpas Briselē (Beļģija) un ar kuru *IPK* bija apmēram vienu gadu ilgs līgums par biroju telpu nomu. *IPK* esot izbeigusi minēto līgumu pēc tam, kad F. Franks esot pieļāvis nopietnus pārkāpumus, kuri kaitēja *IPK*. Pēc tam šī persona esot mēģinājusi Luksemburgā reģistrēt sabiedrību ar nosaukumu *IPK International*, kam esot iebildusi *IPK*. Šie fakti esot pamatā F. Franka izteiktajām nepatiesajām apsūdzībām par *IPK*.

61 *IPK* arī apstrīd apstrīdētā lēmuma devītās daļas f) apakšpunktu, saskaņā ar kuru G. Dzoans pirms lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu pieņemšanas esot piespiedis *IPK* piekrist trīs viņa izvēlētu partneru iesaistīšanai. Komisija neesot minējusi *IPK* konkurenta nosaukumu, kurš ir šī kļūdainā apgalvojuma autors. *IPK* tomēr uzskata, ka šādu informāciju ir paudis *Studienkreis*, kas bija ieinteresēts projekta *Ecodata* izpildē, jo šai sabiedrībai nenovēršami draudēja maksātnespēja un arī Komisija uzstāja, lai šī sabiedrība piedalītos projektā (spriedums lietā *IPK-München*/Komisija, minēts iepriekš 23. punktā, 75. punkts). Šie fakti esot pietiekami, lai liktu šaubīties par iepriekš minētā apgalvojuma ticamību. Visbeidzot šāds apgalvojums nevis norāda uz to, ka

IPK piedalījās slepenā norunā, bet, tieši otrādi, apstiprina Komisijas rīcības prettiesiskumu, kura esot uzturējusi nepieļaujamu interešu grupu ar *Studienkreis*.

62 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas g) apakšpunktu, atbilstoši kuram *IPK* ar nolūku nav ziņojusi Komisijai par G. Dzoana krāpnieciskajām darbībām, *IPK* apgalvo, ka ar šādu argumentu nevar apstiprināt iebildi par apgalvotās slepenās norunas pastāvēšanu, ņemot vērā, ka visi šeit minētie fakti ir notikuši pēc lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu pieņemšanas. Šim pārmetumam turklāt neesot nekāda pamata, jo *IPK* esot mēģinājusi sūdzēties G. Dzoana priekšniecībai par viņa darbībām, no kurām tā cieta. Šajā ziņā *IPK* 1992. gada augustā esot lūgusi tikties ar ĢD XXIII ģenerāldirektoru H. fon Moltki bez G. Dzoana piedalīšanās. H. fon Moltke tomēr esot ticies ar G. Dzoanu 1992. gada 30. septembrī un esot norādījis *IPK*, ka atbalsta piešķiršanas procedūrā nav pieļauti pārkāpumi. Tā kā Komisija atsaucas uz 1989., 1990. un 1992. gada notikumiem, *IPK* apgalvo, ka tolaik tai nebija ne pierādījumi, ne jebkādas norādes, ko izmantot kā pierādījumus, kas tai būtu ļāvis vērsties Komisijā. Turklāt šiem notikumiem neesot nekāda sakara ne ar projektu *Ecodata*, ne ar lēmumu piešķirt finansiālu atbalstu.

63 Ņemot vērā iepriekš 53. punktā izklāstīto pamatojumu, *IPK* noraida arī apgalvojumu, kurš ir minēts apstrīdētā lēmuma devītās daļas h) apakšpunktā, atbilstoši kuram to, ka *IPK* 1993. gada martā noliedza apgalvotās G. Dzoana manipulācijas saistībā ar projektu *Ecodata*, vēl pirms tas bija iesniegts Komisijā, varētu uzskatīt par norādi tam, ka *IPK* ir iesaistīta slepenā norunā.

64 Tāpat *IPK* apstrīd apstrīdētā lēmuma devītās daļas i) apakšpunktu, saskaņā ar kuru *IPK* esot sniegusi nepatiesas ziņas, kuras atspēko Beļģijas policijas veiktās G. Dzoana nopratināšanas protokols, norādot H. fon Moltkem 1993. gada 31. martā adresētā faksa sūtījumā, ka ne R. Freitāgam, ne viņa darbiniekam nebija nekādu sakaru ar G. Dzoanu projekta *Ecodata* sagatavošanas laikā. Tik tiešām šādi sakari neesot bijuši.

IPK piebilst, ka tad, ja šādi sakari būtu pastāvējuši, tie būtu attiekušies uz G. Dzoanu un F. Franku, jo tas bija F. Franks, kurš rīkojās bez *IPK* atļaujas un tai nezinot.

65 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas j) apakšpunktu, saskaņā ar kuru 1992. gada novembrī esot notikusi tikšanās starp G. Dzoanu, *01-Pliroforiki* un *IPK*, kura vienlaikus arī pārstāvēja *Tourconsult*, *IPK* apgalvo, ka tā nezināja, ka sabiedrības *Innovence* un *Tourconsult* nebija uzaicinātas. *IPK* arī neesot varējusi paredzēt, ka šīs sanāksmes mērķis ir sadalīt pienākumus starp sanāksmē pārstāvētajām sabiedrībām. Piedevām G. Dzoana iejaukšanās mēģinājumi šajā sakarā nekādi nenorādot uz to, ka pastāvēja apgalvotā slepenā noruna, jo šī sanāksme notika pēc tam, kad bija pieņemts lēmums piešķirt finansiālo atbalstu. *IPK* piebilst, ka, lai arī ir tiesa, ka tā bija veikusi simbolisku EUR 1 000 ieguldījumu sabiedrībā *Tourconsult* — un tā neesot varējusi izstāties no šīs sabiedrības —, taču minētajā sanāksmē *IPK* R. Freitāga personā neesot pārstāvējusi šo sabiedrību, jo tai neesot bijis pilnvarojums šādam mērķim. Tieši otrādi, *Tourconsult* esot vadījis un pārstāvējis F., kurš esot rīkojies *Tourconsult* vārdā arī citu Komisijas īstenotu projektu ietvaros. Atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, *IPK* precizēja, ka tā veltīgi centās no F. atgūt savu EUR 1 000 ieguldījumu šīs sabiedrības kapitālā un ka visbeidzot tā atteicās no tiesvedības uzsākšanas šajā sakarā.

66 Visbeidzot attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas k) apakšpunktu, atbilstoši kuram K. Sapundzaki, G. Dzoana saderinātā un vēlāk laulātā, strādāja par Grieķijā reģistrētās sabiedrības *ETIC*, kuru izveidoja *IPK*, pārstāvi *Lex Group*, kuru savukārt izveidoja G. Dzoans — apstāklis, kurš apstiprinot senas un relatīvi ciešas personiskas attiecības starp R. Freitāgu un G. Dzoanu — *IPK* apgalvo, ka tā nav zinājusi par personiskajām attiecībām starp G. Dzoanu un viņa saderināto un ka viņa saderinātā, kura, kā apgalvots, bija *Lex Group* īpašniece, *IPK* uztverē bija vienīgi kontaktpersona Grieķijā, un jebkurā gadījumā šāds fakts neesot pietiekams, lai secinātu, ka starp *IPK* un G. Dzoanu pāri pastāvētu senas un ciešas attiecības.

67 Turklāt papildus tam, ka Komisija, pamatojot savus apgalvojumus, balstoties uz apšaubāmām liecībām, kuras devuši G. Dzoans, pret kuru tiek veikta kriminālvajāšana Francijā un Beļģijā, un F. Franks, kurš ir izdarījis pārkāpumus *IPK* vārdā, Komisija neesot pietiekami ņēmusi vērā atsevišķus attaisnojošus pierādījumus, kuri runā pretī slepenas norunas pastāvēšanai. Piemēram, attiecībā uz *IPK* nekad neesot tikusi uzsākta kriminālizmeklēšana, un Francijas un Beļģijas tiesībsargājošās iestādes esot secinājušas, ka nepastāv ne mazākās aizdomas, ka R. Freitāgs būtu vainojams kādā pārkāpumā. Turklāt iekšējās izmeklēšanās, kuras veica Komisija, neesot ticis pierādīts, ka attiecīgā finansiālā atbalsta piešķiršanā tika pieļauti pārkāpumi.

68 Tieši otrādi, no pirmās tiesvedības izrietot, ka Komisija izdarīja pretlikumīgu spiedienu uz *IPK* (spriedums lietā *IPK-München*/Komisija, minēts iepriekš 23. punktā, 75. un 85. punkts). Turklāt *IPK* esot laicīgi ziņojusi par G. Dzoana darbībām un tā esot mēģinājusi jau no 1992. augusta panākt konfidenciālu tikšanos par šo jautājumu ar H. fon Moltki.

69 *IPK* precizē, ka Beļģijas policija uzsāka izmeklēšanu pēc tam, kad 1994. gada 27. aprīlī tika iesniegta sūdzība par H. fon Moltki, un pēc tam, kad *IPK* 1994. gada 4. maijā sniedza interviju laikrakstam *The European*. *IPK* nebūtu iesniegusi sūdzību, ja tai pašai būtu bijis jābaidās no kriminālvajāšanas, un vienīgais iespējamais šīs rīcības izskaidrojums ir tāds, ka starp *IPK* un G. Dzoanu nepastāvēja slepena noruna. Tieši otrādi, *IPK* esot iebildusi G. Dzoana prasībām tai vienai pašai nodrošināt lielākās projekta *Ecodata* daļas īstenošanu un koordināciju, pretēji G. Dzoana vēlmēm, kurš deva priekšroku *01-Pliroforiki*. Tā kā *IPK* projektā *Ecodata*, kura kopējās izmaksas pārsniedza vienu miljonu euro, esot ieguldījusi savus naudas līdzekļus, tai esot bijusi personīga un tūlītēja interese, lai projekts izdotos. Tomēr, ja pieņemtu, ka pastāvēja apgalvotā slepenā noruna, viss būtu noticis citādi. It īpaši šādā gadījumā *IPK* būtu ievērojusi apgalvotās norunas, lai saņemtu daļu no finansiālā atbalsta, neko nesniedzot pretī.

70 Komisija uzskata, ka šis strīds ir jāapskata kontekstā ar korupcijas sistēmu, kuru astoņdesmitajos gados un deviņdesmito gadu sākumā izveidoja bijušais ĢD XXIII "Tūrisma" nodaļas vadītājs G. Dzoans. Šī sistēma galvenokārt balstījās uz proporcionālu "honorāru" pārskaitīšanu no Komisijas piešķirtajām dotācijām konsultēšanas sabiedrībām, kuras kontrolēja G. Dzoans vai viņa saderinātā K. Sapundzaki, kas vēlāk kļuva par viņa laulāto. Komisija norāda, ka Francijā par G. Dzoanu ir pieņemts galīgs notiesājošs spriedums par šāda veida noziedzīgiem nodarījumiem un ka Beļģijā pret viņu un viņa laulāto ierosinātā krimināllieta tiek izskatīta.

71 G. Dzoans esot izsludināts starptautiskā meklēšanā, pret viņu ir izdots starptautiskais aresta orderis un tiek pieņemts, ka viņš uzturas Grieķijā, taču šī valsts atsakoties viņu izdot. Attiecīgajās aprindās G. Dzoana uzpērkamība bija labi zināma — viņu sauca par "Monsieur trente pourcent" [trīsdesmit procentu kungs], tostarp par to zināja *IPK* direktors un īpašnieks R. Freitāgs. Saskaņā ar vairākiem protokoliem, kurus sagatavoja Beļģijas policija, R. Freitāgs un G. Dzoans esot uzturējuši kontaktus kopš 1989. gada. G. Dzoans esot piedāvājis R. Freitāgam kļūt par komandītu viņa sabiedrībā *European Travel Monitor*, lai atvieglotu šai sabiedrībai saņemt tiesības noslēgt līgumus ar Komisiju. Turklāt R. Freitāga kontrolētās sabiedrības laikposmā starp 1991. un 1992. gadu esot saņēmušas Komisijas dotācijas ECU 949 365 apmērā.

72 Attiecībā uz projektu *Ecodata* Komisija atkārto apgalvojumu, ka G. Dzoans darīja zināmu R. Freitāgam par iespēju iegūt apjomīgas summas finansiālo atbalstu veidā, lai izveidotu informācijas sistēmu par ekotūrisma projektiem. G. Dzoans esot ļāvis noprast, ka *IPK* varētu saņemt šādu finansiālo atbalstu, ja tā iesniegtu attiecīgu pieteikumu, kurš tai tiktu nodots jau iepriekš uzrakstīts. Pēc tam *IPK* saņemtu 10 % no šim mērķim atvēlētās summas. Atlikusī summa tiktu sadalīta citu projektā iesaistīto sabiedrību starpā un tostarp to saņemtu *01-Pliroforiki*, Grieķijā reģistrēts uzņēmums, kurš līdzīgi sabiedrībai *Lex Group* bija G. Dzoana ietekmē un kuram viņš prettiesiski deva priekšrocības (Pirmās instances tiesas 1998. gada 19. marta spriedums lietā T-74/96 *Tzoanos*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-129. un II-343. lpp., 252.–255. punkts).

73 Ņemot vērā, ka citi saimnieciskās darbības subjekti nevarēja zināt par iespēju saņemt finansiālu atbalstu, nepastāvot skaidram uzaicinājumam iesniegt piedāvājumus, *IPK* esot bijusi vienīgā, kas iesniedza pieteikumu, lai saņemtu finansiālu atbalstu ekotūrisma projektu datubāzes izveidošanai. Vasaras brīvdienu laikā G. Dzoanam esot bijis viegli piešķirt finansiālo atbalstu *IPK*, neskatoties uz izbrīnu, ko pauda *Studienkreis* — sabiedrība, kura jau iepriekš bija sadarbojusies ar Komisiju līdzīgā projektā — par veidu, cik pēkšņi tika piešķirts šis atbalsts, neizsludinot uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus.

74 Vēl pirms lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu *IPK* izveidoto sabiedrību *ETIC* Grieķijā esot pārstāvējusi sabiedrība *Lex Group*, kuras kapitāla daļas 10 % apmērā piederēja G. Dzoanam (spriedums lietā *Tzoanos*/Komisija, minēts iepriekš 72. punktā, 58.–79. punkts). K. Sapundzaki — G. Dzoana saderinātā un vēlāk laulātā — šajā uzņēmumā bija atbildīgā par klientiem.

75 Pēc lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu R. Freitāgs vairs neesot uzskatījis par saistošu ar G. Dzoanu noslēgto vienošanos, tādēļ G. Dzoans esot bijis spiests izdarīt spiedienu uz *IPK*, lai tai liktu izpildīt projektu tā, kā tas bija sākotnēji iecerēts.

76 Līdzko 1993. gada 26. martā G. Dzoans tika atstādināts no projekta *Ecodata*, *IPK*, *01-Pliroforiki* un divas pārējās sabiedrības, kuras piedalījās projektā, esot vienojušās par projekta finansiālo līdzekļu un tā tehnisko aspektu sadali, kuru šajos apstākļos vairs nevarēja cerēt pabeigt paredzētajos termiņos. Šādos apstākļos Komisija nolēma pieņemt 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmumu (skat. šī sprieduma 17. punktu) neizmaksāt finansiālā atbalsta otro daļu.

77 Tā kā pēc pirmās tiesvedības *IPK* panāca Komisijas 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmuma atcelšanu, Komisija esot pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, pamatojoties, pirmkārt, uz informāciju par slepeno norunu starp G. Dzoanu un R. Freitāgu, kura bija Komisijas rīcībā jau tad, kad tika pieņemts minētais atteikuma lēmums, un, otrkārt, uz "Eiropas Kopienu tiesu skaidri norādīto" iespēju (spriedums lietā *IPK-München*/Komisija, minēts iepriekš 23. punktā, 92. punkts; ģenerāladvokāta Mišo [*Mischo*] secinājumi saistībā ar spriedumu lietā *IPK-München* un Komisija, minēts iepriekš 28. punktā, *Recueil*, I-4630. lpp., 101. punkts) pieprasīt pilnā apmērā atmaksāt finansiālo atbalstu saskaņā ar principu *fraus omnia corrumpit*.

78 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas a) apakšpunktu par īpaša uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus neesamību tādas datu bāzes izveidei kā tā, ko piedāvāja projektā *Ecodata*, Komisija apgalvo, ka atbilstoši finansiālo atbalstu jomā piemērojamajiem principiem, projektu atlasē noteicošais ir uzaicinājums iesniegt priekšlikumus. Savukārt *IPK* priekšlikums neesot atbildis nevienam no uzaicinājumā iesniegt priekšlikumus noteiktajiem atlases kritērijiem. Attiecībā uz *IPK* argumentu, atbilstoši kuram 1992. finanšu gada vispārējā budžeta galīgajā variantā tika paredzēta summa ECU 530 000 apmērā, lai finansētu informācijas tīkla izveidi par ekotūrisma projektiem Eiropā, kura saikne ar uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus bija "acīmredzama", Komisija atbild, ka parasts pieteicējs uz finansiālo atbalstu nebūtu varējis iedomāties, ka uzaicinājums iesniegt priekšlikumus attiecas arī uz finansiālu atbalstu, kurš ir minēts vienā teikumā, kas ir iekļauts iepriekš minētā vispārējā budžeta 659. lappusē. Komisija piebilst, ka uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus B punktā ir skaidra atsauce uz D punktā ietvertajiem atlases kritērijiem. Tomēr *IPK* savā pieteikumā, lai saņemtu finansiālu atbalstu, pat neesot mēģinājusi pierādīt, ka piedāvātais projekts atbilst atlases kritērijiem, kā tas bija noteikts uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus C2. punktā. Komisija uzskata, ka šāds trūkums atspoguļo *IPK* pārliecību, ka tā iegūs pieprasīto finansiālo atbalstu. Tā kā faktiski G. Dzoans personīgi izlēma, kam piešķirt finansiālo atbalstu, tad tas esot bijis viņš, kurš ir iedvesis šādu pārliecību. Šādos apstākļos neesot nekas pārsteidzošs, ka *IPK* bija vienīgais uzņēmums, kurš iesniedza priekšlikumu, kas atbilda 1992. finanšu gada vispārējā budžeta galīgajā variantā 659. lappusē iekļautajam aprakstam, un ka *Studienkreis*, kas bija īpaši ieinteresēts šāda veida projektos, neiesniedza šādu priekšlikumu.

79 Komisija uzskata, ka, ja saikne starp līdzekļiem, kuri bija paredzēti 1992. finanšu gada vispārējā budžeta galīgajā variantā, un uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus būtu tik acīmredzama, kā to apgalvo *IPK*, tad būtu savādi, ka, kā to apgalvo pati *IPK*, projekts *Ecodata* bija sabiedrības *01-Pliroforiki* ideja un nevis pašas *IPK* ideja, vai arī atbilstoši citai *IPK* versijai, ka šis projekts ir Grieķijas uzņēmēja C. ideja, kas tam radās 1992. gada aprīlī. Tāpat esot savādi, ka 1993. gada martā R. Freitāgs vēlreiz telefoniski un rakstiski apliecināja H. fon Moltkem, ka projekts *Ecodata* bija tikai un vienīgi viņa paša iniciatīva. Šīs pretrunas aprakstos iedragājot *IPK* apgalvojumu iespējamību un ticamību. No liecībām, ko Komisijas ierēdņiem, kad tie 1993. gada 18. oktobrī veica *01-Pliroforiki* grāmatvedības auditu, sniedza šīs sabiedrības pārstāvji, izriet, ka tā bija *IPK*, kura tiem pirmoreiz pavēstīja par projektu *Ecodata*, tātad arī šīs liecības nesakrīt ar *IPK* sniegto versiju. Komisija uzskata, ka ir iespējams, ka G. Dzoans, kurš bija atbildīgais ierēdnis par uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus un kuram bija noteicošā loma lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu pieņemšanā, viens pats uzrakstīja uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus tādā veidā, ka tas precīzi atbilstu finansiālajam atbalstam, kurš bija ietverts 1992. finanšu gada vispārējā budžeta galīgā varianta 659. lappusē. Šī bija ļoti izdevīga situācija, lai veicinātu krāpniecisku sistēmu, kuru izveidoja G. Dzoans un kura darbojās tādējādi, ka finansiāli atbalsti tika piešķirti apmaiņā pret komisijas maksu.

80 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas b) apakšpunktu par apgalvotajiem pārkāpumiem projekta *Ecodata* atlasē, ko veica G. Dzoans, Komisija norāda, ka, ja ir tiesa, ka *IPK* pati nevarēja pieņemt lēmumu piešķirt finansiālu atbalstu, šī sabiedrība tomēr varēja ietekmēt šo lēmumu, noslēdzot vienošanos, kuru uzspieda šis kompetentais ierēdnis un kurā bija paredzēts sadarboties ar *01-Pliroforiki*. Vienīgi ar šādu iepriekšēju vienošanos varot izskaidrot to, ka G. Dzoans no 301 priekšlikuma, kuri tika iesniegti, atbildot uz uzaicinājumu iesniegt piedāvājumus, un no kuriem varēja atlasīt tikai 25, izvēlējās tieši *IPK* piedāvājumu, vēl jo vairāk tādēļ, ka G. Dzoans zināja, ka *Studienkreis* projekts, kurš jau bija saņēmis Kopienas finansējumu, bija ļoti līdzīgs projektam *Ecodata*. Jebkurā gadījumā *IPK* neesot iesniegusi nekādu citu pārliecinošu skaidrojumu šajā sakarā.

81 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas c) apakšpunktu, atbilstoši kuram *IPK* esot pieprasījusi nereālistisku finansiālo atbalstu ECU 600 000 apmērā, kas veido 30 %

no visas dotācijas ECU 2 000 000 apmērā, kas paredzēta aptuveni 25 projektiem, Komisija apgalvo, ka tā ir skaidra norāde uz to, ka šis darījums jau bija iepriekš sarunāts. Patiesībā tie ir ļoti reti gadījumi, kad viens pieteikums pretendē saņemt trešdaļu no visa dotācijas finansējuma apmēra.

82 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas d) apakšpunktu Komisija norāda, ka tikai iepriekšējs uzaicinājums, ko G. Dzoans izteica *IPK*, varēja izskaidrot to, ka *IPK* iesniedza pieteikumu, lai saņemtu finansiālu atbalstu, kura saturs neatbilda publicētajiem objektīvajiem piešķiršanas kritērijiem un kurā pieprasītā finansiālā atbalsta apmērs bija acīmredzami nesamērīgs salīdzinājumā ar kopējo attiecīgās dotācijas programmu. Tā kā jebkura pieteikuma finansiāla atbalsta saņemšanai izstrāde ir laikietilpīgs un dārgs process, neviens informēts uzņēmums to neuzsāktu, ja tam nebūtu pārliecības to saņemt. *IPK* par šīm norādēm neatbildot ne ar vienu ticamu argumentu, jo šīs sabiedrības mēģinājumi sniegt skaidrojumus ir vispārīgi, nereāli un pretrunīgi.

83 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas e) apakšpunktu, kas tostarp attiecas uz F. Franka sniegto liecību, Komisija noraida *IPK* apgalvojumu, ka F. Franks nebija nodarbināts šajā sabiedrībā Briselē. Šī persona pēc R. Freitāga lūguma Briselē esot izveidojusi sabiedrību *ETIC Headquarters Bruxelles* ar mērķi nodibināt un uzturēt kontaktus ar Kopienas iestādēm. Šādos apstākļos F. Franks esot ticies ar G. Dzoanu un uzzinājis par projektu *Ecodata*. Tādēļ pieteikumā, lai saņemtu finansiālu atbalstu, F. Franks esot bijis minēts kā viens no *IPK* ekspertiem šim projektam. Tādēļ viņa sniegtajai liecībai ir izšķiroša loma, lai noskaidrotu faktiskos apstākļus, un šī iemesla dēļ *IPK* pieliekot lielas pūles, lai iedragātu tās ticamību.

84 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas f) apakšpunktu, atbilstoši kuram G. Dzoans pirms lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu pieņemšanas esot piespiedis *IPK* piekrist trīs viņa izvēlētiem projekta partneriem, Komisija apstrīd *IPK* apgalvojumu, ka *01-Pliroforiki* esot uzņēmusies iniciatīvu piedāvāt projekta plānu *IPK*. Šādam faktu aprakstam, ko sniedza *IPK*, runā pretī F. Franka un T. Bauša [*T. Bausch*] sniegtās

liecības, kuras abas sakrīt un ir ticamas, kā arī faksam, ko R. Freitāgs 1993. gada 31. martā nosūtīja H. fon Moltkem, atbilstoši kuram *IPK* bija projekta *Ecodata* autore un pati bija izvēlējusies partnerus.

85 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas g) apakšpunktu, atbilstoši kuram tostarp visu procedūras laiku *IPK* ar nolūku nav ziņojusi Komisijas augstāk stāvošajām amatpersonām par G. Dzoana krāpnieciskajām darbībām, Komisija apgalvo, ka šī neziņošana ir acīmredzama norāde, ja ne vienīgā iespējamā, par slepeno norunu G. Dzoana un R. Freitāga starpā laikā, kad tika pieņemts lēmums piešķirt finansiālu atbalstu. Ja *IPK* būtu sūdzējies G. Dzoana priekšniecībai, tā būtu uzņēmusies risku atklāt lietas īstos faktus un tādējādi zaudētu strīdīgo finansiālo atbalstu. Attiecībā uz apgalvoto *IPK* lūgumu konfidenciāli tikties ar H. fon Moltki bez G. Dzoana piedalīšanās Komisija vēlas tikai piebilst, ka būtu pieticis, ja *IPK* būtu viņam piezvanījusi.

86 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas h) apakšpunktu, atbilstoši kuram G. Dzoans pirms projektā *Ecodata* iesniegšanas Komisijā esot veicis tajā izmaiņas un esot ieteicis par partneri sabiedrību *01-Pliroforiki*, Komisija precizē, ka 1993. gada martā notikušajā telefonsarunā ar H. fon Moltki R. Freitāgs viņam ir teicis, ka projekta sagatavošanas laikā no 1992. gada aprīļa līdz jūnijam viņš esot apspriedies ar G. Dzoanu par to, kādas valstis un uzņēmumus iesaistīt minētajā projektā, un G. Dzoans viņam ir ieteicis izvēlēties *01-Pliroforiki*. Šāda runa tomēr esot pretēja *IPK* atkārtoti izteiktajam apgalvojumam, ka projekta *Ecodata* idejas autors ir *01-Pliroforiki*. Turklāt šis R. Freitāga apliecinājums vien esot pietiekams, lai pierādītu slepeno sadarbību starp G. Dzoanu un *IPK*.

87 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas i) apakšpunktu, saskaņā ar kuru *IPK* esot sniedzis nepatiesas ziņas, kuras atspēko Beļģijas policijas veiktās G. Dzoana nopratināšanas protokoli, norādot H. fon Moltkem 1993. gada 31. martā adresētā faksa sūtījumā, ka ne R. Freitāgam, ne viņa līdzdarbiniekiem nebija nekādu sakaru ar

G. Dzoanu projekta *Ecodata* sagatavošanas laikā, Komisija precizē, ka šī nepatiesā liecība, kuras nepatiesumu apstiprina vairāki lietas materiāli, ir papildu norāde par slepeno norunu starp G. Dzoanu un *IPK*. Komisija piebilst, ka *IPK* aizstāvības nostāja nav pilnībā skaidra, vēl jo vairāk tāpēc, ka *IPK* nenoliedz, ka R. Freitāgs un/vai F. Franks ir tikušies ar G. Dzoanu laikā pirms projekta *Ecodata* iesniegšanas Komisijā.

88 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas j) apakšpunktu, atbilstoši kuram 1992. gada novembrī G. Dzoans, *01-Pliroforiki* un *IPK* piedalījās kopīgā sanāksmē, Komisija precizē, ka *IPK* minētais fakts, ka minētā sanāksme notika pēc lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu pieņemšanas, nenozīmē, ka ar to varētu apgāzt pierādījumu par apgalvoto slepeno norunu, jo G. Dzoana iejaukšanās mēģinājums attiecībā uz pienākumu un finansējuma sadali šīs sanāksmes laikā atbilst tam, par ko šīs sanāksmes dalībnieki bija iepriekš vienojušies.

89 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma devītās daļas k) apakšpunktu, atbilstoši kuram K. Sapundzaki — G. Dzoana saderinātās un vēlāk laulātās — pieņemšana darbā par Grieķijā reģistrētās sabiedrības *ETIC* pārstāvi apstiprinot senas un relatīvi ciešas personiskas attiecības starp R. Freitāgu un G. Dzoanu, Komisija atgādina, ka *IPK* jau sen bija zināma G. Dzoana uzpērkamība un šis apstāklis padarot mazticamu tās apgalvojumu, ka *IPK* ir vērsusies pie G. Dzoana tikai kā pie Komisijas nodaļas vadītāja, lai saņemtu ieteikumu.

90 Komisija apstrīd, ka ar *IPK* sniegtajiem pierādījumiem (skat. šī sprieduma 67. punktu) varētu atspēkot norādes, ar ko pierāda slepeno norunu. Vispirms tas attiecas uz faktu, ka pret R. Freitāgu netika ierosināta kriminālizmeklēšana. Šāds apstāklis nav šķērslis tam, lai Komisija iejauktos gadījumā, ja pastāv pietiekami daudz pierādījumu par slepenu norunu (ģenerāladvokāta Mišo secinājumi, kas sniegti saistībā ar spriedumu lietā *IPK-München* un Komisija, minēts iepriekš 28. punktā, 101. punkts).

91 Tas pats ir sakāms par iekšējām izmeklēšanām, ko Komisija veica saistībā ar G. Dzoanu. Papildus tam, ka *IPK* nav precizējusi nedz to, tieši uz kurām izmeklēšanām tā atsaucas, nedz to, kādā veidā šādas izmeklēšanas varētu novelt vainu no *IPK*, Komisija apgalvo, ka joprojām tiek izskatīts Beļģijā uzsāktais kriminālprocess pret G. Dzoanu, kurā tādējādi var atklāties jauni fakti. Arī Komisijas iekšējās izmeklēšanas vēl nav pilnībā noslēgušās. Turklāt *IPK* ir tikai daļēji citējusi iepriekš 23. punktā minēto spriedumu lietā *IPK-München*/Komisija (75. un 85. punkts), kas patiesībā nekādi nepamatojot *IPK* argumentāciju.

92 Attiecībā uz *IPK* iesniegto sūdzību Komisija norāda, ka minētā sūdzība, kuru *IPK* pati neesot sagatavojusi, tika vērsta pret H. fon Moltki, nevis pret G. Dzoanu. Šādā veidā *IPK* esot mēģinājusi novērst aizdomas, kas gūlās uz G. Dzoanu, un tās pievērst H. fon Moltkem, un savukārt novērst aizdomas no *01-Pliroforiki*, lai tās pievērstu *Studienkreis*. Tādējādi *IPK* sūdzība, tieši pretēji, esot papildu pierādījums par slepenas norunas pastāvēšanu.

93 Attiecībā uz pretestību, ko *IPK* esot izrādījusi pret G. Dzoana izdarīto spiedienu, Komisija apgalvo, ka šī pretestība esot radusies tikai pēc lēmuma piešķirt strīdīgo finansiālo atbalstu un tā neļaujot secināt, ka pirms šī lēmuma pieņemšanas nepastāvēja slepena noruna.

94 Visbeidzot attiecībā uz faktu, ka *IPK* ieguldīja savus līdzekļus projekta *Ecodata* īstenošanā, Komisija apgalvo, ka šāda ieguldījuma veikšana ir obligāts nosacījums, lai iegūtu Komisijas līdzfinansējumu.

— Pirmais prasības pamats par to, ka nav izpildīti lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu atcelšanai nepieciešamie nosacījumi

95 Galvenokārt *IPK* apgalvo, ka šajā lietā nav izpildīti atbilstošie nosacījumi, kuri ir paredzēti Regulā Nr. 2988/95, lai ar atpakaļejošu spēku atceltu lēmumu piešķirt Kopienu finansējumu. Ar apstrīdēto lēmumu esot tostarp pārkāpta Regula Nr. 2988/95 tādēļ, ka lēmums piešķirt finansiālu atbalstu nav pamatots ar pārkāpumu šīs regulas izpratnē. Pakārtoti *IPK* apgalvo, ka, tā kā jebkurā gadījumā ir iestājies noilgums šīs regulas 3. panta izpratnē, tad Komisijai nebija tiesību pieņemt apstrīdēto lēmumu.

96 *IPK* apgalvo, ka no Regulas Nr. 2988/95 trešā un ceturtā apsvēruma izriet, ka šī regula ir piemērojama visām Kopienas politikas jomām un tātad tā ir piemērojama arī attiecībā uz Kopienas līdzekļu atgūšanu, ko veic Kopienas iestādes. No šīs regulas struktūras un mērķa izrietot, ka tās piemērošanas jomu var paplašināt attiecībā uz pasākumiem, ko pieņem Komisija, tiklīdz ir skartas Kopienas finanšu intereses, un tas attiecas gan uz Kopienas iestāžu, gan dalībvalstīs veiktu Kopienu tiesību piemērošanu. Turklāt šajā lietā, kā ir apstiprināts judikatūrā, šo regulu varot piemērot ar atpakaļejošu spēku un neatkarīgi no tā, vai attiecīgais finansiālais atbalsts ir piešķirts pirms vai pēc šīs regulas spēkā stāšanās.

97 *IPK* apgalvo, ka pārkāpuma konstatēšana Regulas Nr. 2988/95 1. panta 2. punkta izpratnē, proti, šajā lietā lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu prettiesiskums, ir priekšnosacījums priekšrocību atsaukšanai atbilstoši šīs pašas regulas 4. panta 1. punktam. Savukārt lēmumam piešķirt finansiālu atbalstu ir jāpiemēro tiesiskuma prezumpcija, un Komisija nav sniegusi pierādījumus, kurus tai jāsniedz, par šī lēmuma prettiesiskumu, tostarp apstrīdētajā lēmumā apgalvotās slepenās norunas dēļ.

98 Šajā ziņā *IPK* apstrīd apstrīdētājā lēmumā Komisijas apgalvotās slepenās norunas esamību (skat. šī sprieduma 33. un 52.–67. punktu). Turklāt Komisija neesot ņēmusi vērā daudzus faktus, kuri pierāda, ka slepenā noruna nepastāvēja (skat. šī sprieduma 67. punktu).

99 Jebkurā gadījumā, pat ja pieņemtu, ka ir pieļauts pārkāpums Regulas Nr. 2988/95 1. panta 2. punkta un 4. panta 1. punkta izpratnē, *IPK* uzskata, ka šīs regulas 3. panta 1. punktā paredzētais noilgums ir šķērslis tam, lai ar apstrīdēto lēmumu varētu atsaukt lēmumu piešķirt finansiālu atbalstu. Šajā ziņā pretēji tam, ko apgalvo Komisija, noilgums ir piemērojams ne tikai sodiem, bet arī administratīvajiem pasākumiem, ko apstiprinot arī judikatūra.

100 *IPK* apgalvo, ka četru gadu noilguma termiņš, kuru sāk skaitīt no pārkāpuma izdarīšanas brīža, bija izbeidzies tad, kad 2005. gada 13. maijā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, ja apgalvotā slepenā noruna notika pirms lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu pieņemšanas 1992. gada 4. augustā. Šajā ziņā *IPK* apstrīd, ka tika izdarīts nepārtraukts vai vairākkārtējs pārkāpums, kurš, kā uzskata Komisija, izpaudās kā apgalvota ziņošanas un lojalitātes pienākuma pārkāpums, kurš ir jāievēro katram Kopienas atbalsta saņēmējam. Ja pieņemtu šādu apgalvojumu, tad Regulas Nr. 2988/95 3. pantā minētais noilguma termiņš nekad nesāktos tiktāl, ciktāl minētais ziņošanas un lojalitātes pienākums būtu jāpiemēro katram pārkāpumam. Par pārējo *IPK* apgalvo, ka Komisija pamato tās iebildi par slepenu norunu ar faktiem, par kuriem tā zināja, sākot no 1996. gada, kas nozīmē, ka tā jau sen būtu varējusi uz tiem atsaukties un pieņemt jaunu lēmumu par lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu atcelšanu. Tā kā Komisija neesot šādi rīkojusies, *IPK* esot tiesības uz tiesiskās drošības atjaunošanu pēc vairāk nekā vienpadsmit gadu ilgas projekta *Ecodata* sekmīgas īstenošanas.

101 Turklāt noilgums šajā lietā neesot ticis pārtraukts. *IPK* norāda, ka, pirmkārt, 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmums ne tikai nebija pamatots ar iebildi par slepenas norunas

pastāvēšanu, tam turklāt arī bija no apstrīdētā lēmuma atšķirīgs priekšmets, jo ar šo lēmumu vienīgi tika atteikts izmaksāt finansiālā atbalsta otro daļu, un ka, otrkārt, šis atteikuma lēmums nebija tāds lēmums, kas attiecas uz pārkāpumu izmeklēšanu vai iztiesāšanu un kas darīts zināms *IPK* Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta trešās daļas izpratnē. Turklāt *IPK* uzskata, ka iebilde par slepeno norunu, ko Komisija lietā T-331/94 pirmoreiz izvirzīja, iesniedzot apsvērumus pēc tam, kad Tiesa nodeva lietu atpakaļ Pirmās instances tiesai, tika iesniegta pārāk vēlu, tā neattiecās uz lietas priekšmetu un tātad bija nepieņemama (spriedums lietā *IPK-München*/Komisija, minēts iepriekš 23. punktā, 90. punkts). Līdz ar to noilguma termiņš arī neesot ticis pārtraukts saistībā ar tiesvedību lietā T-331/94.

102 *IPK* apgalvo, ka, pat ja pieņemtu, ka noilgums tika pārtraukts, tad, tā kā Komisija neuzlika sodu vai nepārtrauca administratīvo procedūru, Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta ceturtajā daļā paredzētais maksimālais astoņu gadu noilguma termiņš bija beidzies apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī.

103 Pakārtoti *IPK* uzskata, ka gadījumā, ja Regulas Nr. 2988/95 vietā — neskatoties uz to, ka tā ir *lex specialis* — tiktu piemēroti vispārējie principi, tad šajā lietā nebūtu izpildīti stingrie nosacījumi, lai ar atpakaļejošu spēku atsauktu prettiesisku administratīvo aktu.

104 Attiecībā uz Komisijas veikto atsauci uz Finanšu regulas 119. panta 2. punktu un 72. panta 2. punktu *IPK* atbild, ka jautājums par to, vai attiecīgais finansiālais atbalsts ir uzskatāms par dotāciju atbilstoši Finanšu regulas VI sadaļai, paliek spēkā. Šīs pašas regulas 119. panta 2. punkts neesot pats par sevi pietiekams juridiskais pamats, lai atsauktu lēmumu piešķirt finansiālu atbalstu, jo šī panta tekstā ir paredzēti īstenošanas noteikumi šādam gadījumam. Savukārt ne apstrīdētā lēmuma pamatojumā, ne Komisijas iebildumu rakstā nebija minēti īstenošanas noteikumi, ar kuriem varētu pamatot lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu atsaukšanu. Jebkurā gadījumā Finanšu regulas 72. pants neesot viens no šādiem īstenošanas noteikumiem. Turklāt apstrīdētā lēmuma mērķis nav apturēt, samazināt vai izbeigt dotāciju Finanšu regulas 119. panta

2. punkta izpratnē, jo, lai īstenotu šādus pasākumus, ir jāpieņem atsevišķs rīkojums par līdzekļu atgūšanu. Visbeidzot, tā kā nepastāv tādas atvasināto tiesību normas, kurās ir konkretizēts juridiskais sakāmvārds *fraus omnia corrumpit*, tad to nevar pieņemt kā juridisko pamatu, lai atceltu lēmumu piešķirt finansiālu atbalstu.

105 Komisija uzskata, ka tiktāl, ciktāl *IPK* ir saņēmusi attiecīgo finansiālo atbalstu tieši no Eiropas Kopienu vispārējā budžeta, tad šī atbalsta atgūšana ir noteikta Finanšu regulas VI sadaļā (Dotācijas). Kaut arī šajā sadaļā nav tieši paredzētas tiesību normas, kuras attiecas uz dotāciju, kas piešķirta pēc slepenas norunas, ņemot vērā principu *fraus omnia corrumpit* un faktu, ka dotācijas izspiešana krāpjoties jebkurā gadījumā ir aizliegta, Finanšu regulas 119. panta 2. punkts būtu jāinterpretē plaši un jāpieņem par apstrīdētā lēmuma juridisko pamatu. Līdzekļu atgūšanas tehniskais izpildījums esot noteikts Finanšu regulas 72. panta 2. punktā.

106 Attiecībā uz šādu gadījumu noilgums neesot paredzēts un Regulas Nr. 2988/95 noteikumi par noilgumu neesot piemērojami pēc analoģijas. Atbildot uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem, Komisija gan rakstveidā, gan tiesas sēdē tomēr atzina, ka, ja pieņemtu, ka tiesību norma par noilgumu, kas paredzēta šīs pašas regulas 3. panta 1. punktā, būtu piemērojama — kas tā nebūtu, jo šī regula nav apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats —, tad šajā lietā būtu jāatzīst, ka to var piemērot ar atpakaļejošu spēku, ņemot vērā atbilstošo judikatūru, kas tika ierakstīts tiesas sēdes protokolā. Komisija turklāt tiesas sēdē precizēja, ka jebkurā gadījumā, kā ir arī atzīts judikatūrā, *IPK* pienākums atmaksāt saņemto naudas summu nav nekas cits kā sekas tam, ka *IPK* ļaunprātīgi ir ieguvusi finansiālas priekšrocības, un tādēļ prasība atmaksāt saņemto

summu nav juridiski jāpamato ar primārajām vai atvasinātajām tiesību normām, kā, piemēram, ar Regulas Nr. 2988/95 4. pantā iekļautajām normām.

107 Pakārtoti Komisija apgalvo, ka apstrīdēto lēmumu pamato Regula Nr. 2988/95, tostarp tās 1. panta 2. punkts, 4. panta 1.punkts un 7. pants, kā arī Konvencijas par Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzību protokola, kurā ir paredzēti noteikumi par pasīvo un aktīvo korupciju, 2. un 3. pants, kuros paredzētie nosacījumi šajā lietā ir izpildīti. G. Dzoans esot piešķīris priekšrocības *IPK*, piešķirot šai sabiedrībai strīdīgo finansiālo atbalstu, skaidri neizsludinot uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus, pretī saņemot sabiedrības *01-Pliroforiki* piedalīšanos projektā *Ecodata*, kuru vadīja *IPK*. Šajā ziņā neesot nozīmes *IPK* apgalvotajam apstāklim, ka tā pati nav tieši pastrādājusi krāpnieciskas darbības, jo Regulas Nr. 2988/95 7. pantā paredzētos administratīvos pasākumus var piemērot arī personām, kuras ir piedalījušās pārkāpuma īstenošanā. Šajā lietā pastāvot daudzi fakti, kuri, šķiet, norāda uz to, ka *IPK* darbības ir kvalificējamas kā aktīva korupcija tādēļ, ka, lai saņemtu strīdīgo finansiālo atbalstu, tā piekrita izveidot projekta *Ecodata* komandu atbilstoši G. Dzoana vēlmēm viņa personīgajās interesēs. Tāpat *IPK* pavisam neilgu laiku pirms lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu pieņemšanas esot izdevusi pilnvaru sabiedrībai *Lex Group*, no kuras G. Dzoans varēja gūt labumu.

108 Atbilstoši pašas *IPK* norādēm pirmās tiesvedības laikā, kad G. Dzoans esot atklāti prasījis, lai *01-Pliroforiki* saņemtu lielu daļu no strīdīgā finansiālā atbalsta, *IPK* esot bijis jāsaprot, ka tā ir saņēmusi šo atbalstu tikai apmaiņā pret tās piekrišanu īstenot projektu *Ecodata* kopā ar *01-Pliroforiki*. *IPK* tīši ir piedalījusies pārkāpuma izdarīšanā vēlākais tajā brīdī, kad tā mēģināja viena pati īstenot šo projektu. Komisija precizē, ka *IPK* gadiem ilgi zināja G. Dzoana uzpērkamo raksturu un no paša sākuma tai bija zināms, ka strīdīgā finansiālā atbalsta piešķiršana ir prettiesiska. *IPK* vēlāk izteiktais

atteikums ievērot slepeno norunu, ko tā noslēdza ar G. Dzoanu, nevarot attaisnot lēmuma piešķirt finansiālo atbalstu prettiesiskumu.

109 Turklāt Komisija apgalvo, ka lēmums piešķirt finansiālu atbalstu, kurš tika pieņemts pēc slepenās vienošanās, var nodarīt kaitējumu Eiropas Kopienu finanšu interesēm. Ja šāda slepena noruna nepastāvētu, finansiālais atbalsts tiktu piešķirts, ievērojot pārskatāmību, un strīdīgi piešķirto naudas līdzekļu izlietojums varētu būt bijis lietderīgāks. Komisija atgādina, ka atbilstoši tam, ko teica *IPK*, *01-Pliroforiki* nebija īpaša pieredze ne tūrisma, ne datu bāžu vides jomā un ka, ja *IPK* šo sabiedrību nebūtu iesaistījusi projektā *Ecodata*, tā nebūtu ieguvusi strīdīgo finansiālo atbalstu. Un otrādi, G. Dzoans nebūtu izvēlējies *IPK* piedāvājumu bez *01-Pliroforiki* piedalīšanās. Visbeidzot projekta *Ecodata* neveiksmi apstiprinot piešķirtā strīdīgā finansiālā atbalsta neefektivitāte.

110 Komisija uzskata, ka Regulas Nr. 2988/95 3. pantā paredzētais noilguma termiņš nav šķērslis apstrīdētā lēmuma pieņemšanai. Pieņemot, ka minētā regula ir piemērojama, šī lēmuma mērķis esot nelikumīgi iegūta labuma atgūšana, nevis administratīvs sods Regulas Nr. 2988/95 4. panta izpratnē. Atbilstoši šīs regulas 3. panta 1. punkta ceturtajai daļai un 2. punktam un, neskatoties uz neskaidro judikatūru, kuru var interpretēt arī pretēji, noilgums esot piemērojams tikai attiecībā uz administratīvajiem sodiem.

111 Turklāt noilguma termiņš vēl neesot sācies, ņemot vērā, ka *IPK*, turpinot noliegt ar G. Dzoanu noslēgto slepeno vienošanos, turpina pārkāpt ziņošanas un lojalitātes pienākumu pret Komisiju, kurš ir radies no finansiālā atbalsta piešķiršanas, kas nozīmē, ka *IPK* pieļautais pārkāpums vēl nav beidzies Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta otrās daļas izpratnē.

112 Komisija apgalvo, ka jebkurā gadījumā noilguma termiņš ir ticis pārtraukts, sākot no 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmuma, kurš tika pieņemts pirms minētā termiņa beigām, līdz 2004. gada 29. aprīlim, kas ir datums, kurā Tiesa pabeidza pirmo tiesvedību. Attiecībā uz Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta ceturtajā daļā paredzēto maksimālo noilguma termiņu, kas ir astoņi gadi, Komisija noraida *IPK* argumentu un precizē, ka jēdziens "sodi" ietver arī "tiesību aktus", kuri ir minēti šīs regulas 4. pantā, līdz ar to noilguma termiņu var pārtraukt jebkurš sods vai pasākums šī panta izpratnē. Tādējādi ar 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmumu šis termiņš ir arī pārtraukts, ja ne tas vairs nav spēkā. Komisija piebilst, ka Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta atpakaļejošais spēks rada nepieciešamību ievērot šādu vienotu pieeju, kaut arī 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmums netika pamatots ar šīs regulas 4. pantu. Pretēja pieeja būtu "absurda", jo tad Komisija būtu spiesta tiesvedības laikā par šādu lēmumu pieņemt jaunu "preventīvu" lēmumu, kura vienīgais mērķis būtu pārtraukt noilguma termiņu. Visbeidzot, tā kā tika pieņemts 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmums, tad Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta trešajā daļā minētajiem tiesību aktiem, kuri pārtrauc noilgumu, nav būtiskas nozīmes.

113 Komisija piebilst, ka 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmums un apstrīdētais lēmums attiecas uz pārkāpumiem par to pašu finansiālo atbalstu. Turklāt šie pārkāpumi esot cieši saistīti savā starpā, jo slepenā noruna ir lielā mērā vainojama projekta *Ecodata* neapmierinošajā izpildē. Komisija atgādina, ka tā ir laikus izvirzījusi šo jautājumu pirmajā tiesvedībā. Nepastāvot nekādi šķēršļi tam, lai Komisija pamatotu apstrīdēto lēmumu ar tiem pašiem pamatiem, kurus tā izvirzīja pirmajā tiesvedībā.

114 Atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, Komisija visbeidzot norāda, ka tā nav veikusi nekādus pasākumus, lai pārtrauktu administratīvo procedūru Regulas Nr. 2988/95 6. panta 1. punkta izpratnē, jo šāda pārtraukšana ir paredzēta tikai tad, ja tiek uzlikti naudas sodi, kā tas nebija šajā lietā.

Vispārējās tiesas vērtējums

— Par Regulas Nr. 2988/95 piemērošanas jomu *ratione materiae*

115 Jāatgādina, ka *IPK* uzskata, ka šajā lietā ir piemērojama Regula Nr. 2988/95. Ar apstrīdēto lēmumu tiekot pārkāpts, pirmkārt, minētās regulas 4. pants tādēļ, ka *IPK* neesot vainojama nevienā pārkāpumā, un, otrkārt, šīs regulas 3. panta 1. punkts tādēļ, ka attiecībā uz apgalvoto pārkāpumu iztiesāšanu ir iestājies noilgums. Turpretī Komisija galvenokārt apstrīd, ka šī lieta būtu jāizvērtē, pamatojoties uz Regulas Nr. 2988/95 noteikumiem, jo apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats tostarp ir Finanšu regulas 119. panta 2.punkts, to interpretējot kopā ar principu *fraus omnia corrumpit*, nevis Regulas Nr. 2988/95 4. pants. Līdz ar to neesot piemērojams arī Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkts par noilgumu.

116 Jautājumā par to, vai Regula Nr. 2988/95 ir piemērojama šajā lietā un it īpaši vai šīs regulas 4. pants ir atbilstošais apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats, vispirms ir jāatgādina, ka šajā lēmumā, kura mērķis ir atsaukt lēmumu piešķirt finansiālu atbalstu, nekur nav minēta neviena primāro vai atvasināto tiesību norma, kuru varētu uzskatīt par šī lēmuma juridisko pamatu.

117 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka pienākums atmaksāt ar ļaunprātīgu paņēmienu izmantošanas palīdzību nelikumīgi iegūto labumu nepārkāpj tiesiskuma principu.

Faktiski šis pienākums nav sods, bet vienkārši sekas konstatācijai, ka nosacījumi, kas vajadzīgi, lai iegūtu no Kopienu tiesiskā regulējuma izrietošo labumu, ir mākslīgi radīti, līdz ar to padarot piešķirto priekšrocību par nepamatotu un tādējādi pamatojot pienākumu to atmaksāt (šajā ziņā skat. Tiesas 2000. gada 14. decembra spriedumu lietā C-110/99 *Emsland-Stärke*, *Recueil*, I-11569. lpp., 56. punkts, un 2009. gada 4. jūnija spriedumu lietā C-158/08 *Pometon*, Krājums, I-4695. lpp., 28. punkts). Tādējādi atšķirībā no administratīvā soda, kuru var uzlikt, papildus vispārīgajam tiesiskajam regulējumam, kurš ir paredzēts Regulā Nr. 2988/95, norādot konkrētu juridisko pamatu (šajā ziņā skat. Tiesas 2008. gada 13. marta spriedumu apvienotajās lietās no C-383/06 līdz C-385/06 *Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening*, Krājums, I-1561. lpp., 39. punkts; ģenerāladvokātes Kokotes [*Kokott*] sniegtos secinājumus lietā C-367/09 *SGS Belgium* u.c., Krājums, I-10761. lpp., 33.–49. punkts), šīs regulas 4. panta 1.–3. punkta noteikumi, tos skatot kopā ar šīs pašas regulas 1. panta 1. un 2. punktu, ir jāuzskata par atbilstošu un pietiekamu juridisko pamatu, lai veiktu jebkādu pasākumu, kura mērķis ir nelikumīgi iegūta labuma atgūšana, kas noticis, izdarot pārkāpumu, un tātad arī lai atsauktu lēmumu, ar ko šis labums ir piešķirts.

118 Saskaņā ar Regulas Nr. 2988/95 4. panta 1. punktu jebkura pārkāpuma sekas ir nelikumīgi iegūtā labuma atsaukšana, tostarp uzliekot pienākumu samaksāt vai atmaksāt summas, kas nav samaksātas vai ir nelikumīgi saņemtas. Tāpat atbilstoši šīs regulas 4. panta 3. punktam, ja konstatēts, ka darbības nolūks ir iegūt labumu pretēji attiecīgajā gadījumā piemērojamo Kopienas tiesību aktu mērķiem, mākslīgi radot labuma saņemšanai vajadzīgos apstākļus, šo labumu pēc vajadzības nepiešķir vai atsauc. Turklāt no minētās regulas 1. panta 1. punkta, to skatot kopā ar šīs regulas 4. panta 4. punktu, izriet, ka pasākumi nelikumīgi iegūta labuma atgūšanai nav uzskatāmi par sodiem. Visbeidzot pastāvīgajā judikatūrā ir atzīts, ka jebkurā gadījumā, pat ja nepastāv konkrēta tiesību norma šādam nolūkam, no Kopienu tiesību vispārējiem principiem izriet, ka principā administrācija ir pilnvarota ar atpakaļejošu spēku atsaukt labvēlīgu administratīvo aktu, kurš ir pieņemts prettiesiski (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 20. novembra spriedumu lietā T-251/00 *Lagardère* un *Canal*+/Komisija, *Recueil*, II-4825. lpp., 138.–140. punkts un tajos minētā judikatūra), jo tostarp Regulas Nr. 2988/95 4. panta 1. punkts nav nekas cits kā šo vispārējo principu īstenošanas veids atvasināto tiesību līmenī.

119 Šādos apstākļos ir jānoraida Komisijas galvenais arguments, ka apstrīdētais lēmums, kura vienīgais mērķis ir atsaukt lēmumu piešķirt finansiālu atbalstu, pamatojoties uz to, ka *IPK* esot ieguvusi strīdīgo finansiālo atbalstu, izdarot pārkāpumu, proti, pēc slepenas norunas ar atbildīgo ierēdni G. Dzoanu, neietilpst Regulas Nr. 2988/95 piemērošanas jomā. Līdz ar to, tā kā minētās regulas atbilstošās tiesību normas ir uzskatāmas par apstrīdētā lēmuma konkrētu juridisko pamatu, nav jāpārbauda, vai šis lēmums ir netieši pamatots ar Finanšu regulas 119. panta 2. punktu, ar principu *fraus omnia corrumpit* vai ar jebkuru citu Kopienu tiesību normu.

120 Tādēļ ir jāpārbauda, vai Komisija bija tiesīga secināt, ka pastāvēja pārkāpums, kurā ir vainojama *IPK*.

— Par pārkāpuma jēdzienu Regulas Nr. 2988/95 4. panta 1.–3. punkta, skatot kopā ar šīs regulas 1. panta 1. un 2. punktu, izpratnē

121 Saskaņā ar Regulas Nr. 2988/95 1. panta 2. punktu pārkāpums nozīmē Kopienas tiesību normas pārkāpumu, ko rada kāda saimnieciskās darbības subjekta rīcība vai nolaidība, kas kaitē vai varētu kaitēt vispārējam Kopienu budžetam.

122 Kā izriet no Finanšu regulas 109. panta 1. punkta, dotācijas piešķir, ievērojot pārredzamības un vienlīdzīgas attieksmes principus, kas nozīmē, ka, ievērojot šādu dotāciju finansējumam paredzēto ierobežoto budžetu, pret potenciālajiem pretendentiem uz finansiālo atbalstu ir jāievēro vienlīdzīga attieksme attiecībā, pirmkārt, uz uzaicinājumā iesniegt priekšlikumus iekļauto atbilstošo informāciju par atlases kritērijiem iesniedzamajiem projektiem un, otrkārt, attiecībā uz minēto projektu salīdzinošo novērtējumu, kura iznākumā notiek projektu atlase un tiem piešķir finansiālu atbalstu. Šī tiesību norma tātad ir vispārējā vienlīdzīgas attieksmes principa izpausme (Tiesas 1977. gada 19. oktobra spriedums apvienotajās lietās 117/76 un 16/77

Ruckdeschel u.c., *Recueil*, 1753. lpp., 7. punkts, un 1984. gada 13. decembra spriedums lietā 106/83 *Sermide*, *Recueil*, 4209. lpp., 28. punkts), kura īpašā nozīme ir tikusi uzsvērta radniecīgajā publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas jomā (Tiesas 2001. gada 27. novembra spriedums apvienotajās lietās C-285/99 un C-286/99 *Lombardini* un *Mantovani*, *Recueil*, I-9233. lpp., 37. punkts, un 2003. gada 19. jūnija spriedums lietā C-315/01 *GAT*, *Recueil*, I-6351. lpp., 73. punkts) tostarp attiecībā uz līgumslēdzējas iestādes pienākumu nodrošināt vienlīdzīgas iespējas visiem pretendentiem (skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 17. marta spriedumu lietā T-160/03 *AFCon Management Consultants* u.c./Komisija, Krājums, II-981. lpp., 75. punkts un tajā minētā judikatūra).

123 Ņemot vērā pārredzamības un vienlīdzīgas attieksmes principu būtisko nozīmi, Vispārējā tiesa uzskata, ka tie *mutatis mutandis* ir piemērojami dotāciju piešķiršanas procedūrai, ko finansē no Kopienu budžeta (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2003. gada 13. marta spriedumu lietā T-125/01 *José Martí Peix*/Komisija, *Recueil*, II-865. lpp., 113. punkts), neatkarīgi no apstākļa, ka 1977. gada 21. decembra Finanšu regulā, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OV L 356, 1. lpp.), kura ir piemērojama šīs lietas faktiem lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu pieņemšanas brīdī, iepriekš minētie principi vēl nebija tieši minēti.

124 Budžeta jomā pārskatāmības pienākuma, kas izriet no vienlīdzīgas attieksmes principa, galvenais mērķis ir garantēt, ka nepastāv favorītisma un budžeta iestādes patvaļības risks. Tas nozīmē, ka visi piešķiršanas procedūras nosacījumi un kārtība ir formulēti skaidri, precīzi un viennozīmīgi tostarp uzaicinājumā iesniegt priekšlikumus. Līdz ar to visa informācija, kas nepieciešama, lai pareizi saprastu uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus, tiklīdz iespējams, ir jānodod visu saimnieciskās darbības subjektu rīcībā, kam ir potenciāla interese piedalīties dotāciju piešķiršanas procedūrā, lai, pirmkārt, visi pietiekami informēti un rūpīgi pretendenti varētu saprast tās precīzo piemērošanas jomu un to interpretēt vienādi un, otrkārt, lai budžeta iestāde varētu efektīvi pārbaudīt, vai iesniegtie piedāvājumi atbilst iepriekš izsludinātajiem atlases un piešķiršanas kritērijiem (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. Pirmās instances tiesas

2008. gada 12. marta spriedumu lietā T-345/03 *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, Krājums, II-341. lpp., 142.–145. punkts).

125 Tādēļ jebkāds vienlīdzīgu iespēju un pārskatāmības principa aizskārums ir uzskatāms par pārkāpumu, kas finansiālā atbalsta piešķiršanas procedūru padara par spēkā neesošu (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu lietā *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, minēts iepriekš 124. punktā, 147. punkts).

126 Līdz ar to tāda finansiālā atbalsta kā strīdīgais finansiālais atbalsts iegūšana no Kopienu vispārējā budžeta pēc slepenas norunas, kura ir acīmredzamā pretrunā ar saistošajiem noteikumiem, ar ko tiek reglamentēta šādu atbalstu piešķiršana, pretendenta uz finansiālo atbalstu un ierēdņa, kas ir atbildīgs par uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus sagatavošanu, kā arī projektu, kam tiks piešķirts atbalsts, novērtēšanu un atlasīšanu, starpā ir uzskatāma par pārkāpumu Regulas Nr. 2988/95 4. panta 1. punkta izpratnē, un šajā sakarā nav jāizvērtē, vai šāda rīcība ir uzskatāma par atbilstošu kritērijiem, lai pierādītu aktīvu vai pasīvu korupciju vai citas krimināltiesiska rakstura normas pārkāpumu. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Komisija pārmet *IPK*, ka tā ir pretlikumīgā veidā, proti, pēc slepenas norunas ar G. Dzoanu, atbildīgo ierēdni par budžeta līdzekļu izmantošanu projektu finansēšanai tūrisma un vides jomā, ieguvusi konfidenciālu informāciju par to, kas jādara, lai iegūtu garantiju saņemt strīdīgo finansiālo atbalstu.

127 Līdz ar to nav jāpārbauda, vai pārmesto pārkāpumu var pierādīt ar Komisijas iesniegtajiem pierādījumiem.

— Par pierādījumu attiecībā uz pārkāpumu

128 Šajā lietā Komisija, uz kuru gulstas pierādīšanas pienākums, apstrīdētājā lēmumā un procesuālajos rakstos tiesvedībā ir sniegusi pierādījumus, lai pierādītu, ka *IPK* ir aktīvi piedalījusies slepenā norunā ar G. Dzoanu par strīdīgā finansiālā atbalsta iegūšanu, un šo pierādījumu patiesīgumu kā tādu *IPK* nav apstrīdējusi.

129 Tādējādi, pirmkārt, ir skaidrs, ka 1992. finanšu gada vispārējā budžeta, kura galīgajā variantā bija 1575 lappuses, vienā vienīgā 659. lappuses pēdējās rindkopas teikumā bija teikts, ka "vismaz ECU 530 000 [tiks izlietoti] kā atbalsts, lai ieviestu informācijas tīklu par ekotūrisma projektiem Eiropā". Uzaicinājumā iesniegt priekšlikumus, lai atbalstītu projektus tūrisma un vides jomā, tomēr konkrēti nebija paredzēts ieviest informācijas tīklu par ekotūrisma projektiem Eiropā, bet tajā bija tikai vispārīgi konstatēts, ka "Komisijas nolūks [bija] piešķirt kopumā ECU 2 000 000 šai programmai" un ka "[no iesūtītajiem priekšlikumiem [tiks] atlasīti apmēram 25 projekti", kuriem var piešķirt Kopienu finanšu atbalstu 60 % apmērā no to kopējām izmaksām. Turklāt uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus D. punktā minētajos atlases kritērijos, kuros bija konkretizētas prioritārās projektu tēmas, nebija atsauces par šāda informācijas tīkla vai, iespējams, tādas datu bāzes kā projektā *Ecodata* piedāvātās ieviešanu. G. Dzoans — atbildīgais ierēdnis par aicinājuma iesniegt piedāvājumus sagatavošanu — acīmredzami spēja ievērot šo saikni ar 1992. finanšu gada vispārējā budžeta galīgo variantu.

130 Vispārējā tiesa no iepriekš minētā secina, ka apgalvojums, atbilstoši kuram projekta *Ecodata* piedāvājums balstījās uz konfidenciālu informāciju, kuru iepriekš un pretlikumīgi bija sniedzis G. Dzoans, vai arī priekšlikumu, kuru viņš pats bija sagatavojis un to nodevis tālāk vai nu *01-Pliroforiki*, vai arī uzreiz *IPK*, ir iespējams un pietiekami pamatots. Ir jāpiekrīt, kā to apgalvo Komisija, ka tikai ar šo apgalvojumu var izskaidrot

to, ka *IPK* bija vienīgais saimnieciskās darbības subjekts, kurš iesniedza pieteikumu saņemt finansiālu atbalstu, lai izveidotu datubāzi par ekotūrisma projektiem. It īpaši tāds pieredzējis saimnieciskās darbības subjekts kā *Studienkreis* neiesniedza šādu pieteikumu, kaut arī šī sabiedrība bija sadarbojusies ar Komisiju līdzīgā projektā un tai bija visas intereses iesniegt šādu piedāvājumu. Līdz ar to ir ļoti iespējams, ka G. Dzoans ir apzināti formulējis uzaicinājumu iesniegt piedāvājumus tādā veidā, lai skaidri neparādītos saikne ar 1992. finanšu gada vispārējā budžeta galīgā varianta 659. lappusē iekļauto pēdējo teikumu, lai tādējādi *IPK* un *01-Pliroforiki*, pateicoties minētajai konfidenciālajai informācijai, varētu būt vienīgie saimnieciskās darbības subjekti, kuri iesniedz šāda projekta piedāvājumu.

131 Otrkārt, *IPK* ir atzinusi, ka *01-Pliroforiki* ir ar to sazinājusies saistībā ar projektu datubāzei par ekotūrisma projektiem un ka 1992. gada 22. aprīlī tā ir iesniegusi Komisijā vēstuli ar *IPK* logotipu, kurā bija pieteikums, lai saņemtu finansiālu atbalstu projektam *Ecodata*, un šī pieteikuma saturs būtībā atbilda projekta plānam, kuru 1992. gada 20. aprīlī, t.i., tikai divas dienas pirms minētā pieteikuma iesniegšanas, *01-Pliroforiki* bija izstrādājusi un nosūtījusi sabiedrībai *IPK*. *IPK* pilnībā pārņēma tādu šī projekta aprakstu, kāds tas bija plānā, kā arī galīgo finansiālā atbalsta apmēra piedāvājumu par ECU 600 000, proti, 60 % no projekta visām izmaksām, kas bija ECU 1 000 000 apmērā. Vienīgais, ko *IPK* pievienoja, bija papildu pakalpojums ar nosaukumu "informācijas vākšana", kura izmaksas bija ECU 250 000, lai tādējādi sadalītu izmaksas par dažādajiem piedāvātajiem pakalpojumiem. Šie fakti tātad nepārprotami runā pretī *IPK* sākotnējam apgalvojumam, ka projekta *Ecodata* pieteikuma saturu tā esot izstrādājusi lielākoties patstāvīgi (skat. šī sprieduma 53. punktu).

132 Treškārt, no saraksta, kuru iesniedza Komisija, kurā tostarp ir citēti tikšanās datumi no G. Dzoana plānotāja, kuru izņēma Beļģijas policija, izriet, ka R. Freitāgs un F. Franks vairākkārt tikās ar G. Dzoanu laikposmā no 1992. gada 18. marta līdz 1992. gada 25. novembrim un īpaši viņi tikās vismaz trīs reizes, proti, 1992. gada 18. martā

(R. Freitāga un G. Dzoana tikšanās), 1992. gada 3. aprīlī (F. Franka un G. Dzoana tikšanās) un 1992. gada 6. aprīlī (R. Freitāga un G. Dzoana tikšanās), pirms pieteikuma, lai saņemtu finansiālu atbalstu projektam *Ecodata*, iesniegšanas 1992. gada 22. aprīlī. *IPK* šos faktus kā tādus nav apstrīdējusi, un tā ir tikai ar apgalvojusi, ka, pirmkārt, šīs tikšanās nebija saistītas ar projektu *Ecodata* un ka, otrkārt, *IPK* tobrīd nebija zināms ne par *01-Pliroforiki*, ne par to, ka pastāvēja saikne starp šo sabiedrību un G. Dzoanu. Tomēr pretēji šiem pierādītajiem faktiem faksa sūtījumā, kas 1993. gada 31. martā tika nosūtīts H. fon Moltkem, R. Freitāgs *IPK* vārdā apgalvoja, ka viņam, sagatavojot pieteikumu, lai saņemtu finansiālu atbalstu projektam *Ecodata*, nav bijis nekādu sakaru ar G. Dzoanu.

133 Šajā faksa sūtījumā R. Freitāgs turklāt paskaidroja, ka *IPK* esot 20 gadus ilga pieredze ekotūrisma jomā un tādēļ tā ir iesniegusi projekta *Ecodata* piedāvājumu. Šī projekta izstrādes laikā *IPK* esot meklējusi un atradusi šī projekta īstenošanai īpaši piemērotus sadarbības partnerus, tostarp *01-Pliroforiki*. Uz šādiem pamatiem *IPK* esot izstrādājusi piedāvājumu īstenot projektu *Ecodata*. Ir jākonstatē, ka šim pēdējam minētajam apgalvojumam runā pretī iepriekš 131. punktā minētie fakti, ar kuriem ir pierādīts, ka pēc tam, kad *IPK* sazinājās ar *01-Pliroforiki*, *IPK* ar to vienojās sadalīt pienākumus attiecībā uz projekta *Ecodata* pieteikumu un ka *IPK* pieteikumā, lai saņemtu finansiālu atbalstu, tā, lietojot savu logotipu, būtībā pārņēma projekta plānu, kuru tai 1992. gada 20. aprīlī bija nosūtījusi *01-Pliroforiki*.

134 No tā izriet, ka Komisija ir pietiekami juridiski pierādījusi, ka pēc lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu *IPK* ir aktīvi mēģinājusi ar maldinošiem paziņojumiem slēpt no G. Dzoana priekšniecības patiesos apstākļus, kādos tika iesniegts projekta *Ecodata* pieteikums, lai saņemtu finansiālu atbalstu.

135 Ceturtkārt, no *IPK* pieteikuma finansiālā atbalsta saņemšanai izriet, ka F. Franks bija viens no *IPK* izvēlētajiem ekspertiem, lai īstenotu projektu *Ecodata*. Turklāt Komisija

ir iesniegusi dokumentu ar sabiedrības *ETIC* logotipu, kurā ir minēts, ka "*ETIC Headquarters* atrodas Briselē kopš 1992. gada maija", un kurā divas reizes ir minēti F. Franka un R. Freitāga uzvārdi — pirmoreiz dokumenta vietā, kurā ir paredzēti abu pušu paraksti, un otrreiz lapas apakšā, kurā ir norādīti šo abu personu amati, attiecīgi šīs pašas sabiedrības izpilddirektors un ģenerāldirektors. Turklāt no elektroniskā pasta, kuru 1993. gada 8. septembrī R. Freitāgs nosūtīja F. Frankam, izriet, ka R. Freitāgs viņam bija tostarp prasījis pārtraukt jebkādu saimniecisku darbību "*ETIC*, *European Travel Intelligence Center*, *European Travel Monitor* un *IPK*" vārdā un piekrita tūlītējai "ETIC — Headquarter S.A. Luxembourg" likvidācijai. Visbeidzot *ETIC* izdotajā brošūrā ar nosaukumu "European Travel Monitor No. 1/1992 — Update" 13. lappusē rubrikā "News from ETIC" ir minēts jauns *ETIC* dalībnieks Atēnās. *ETIC* esot iecēlis *Lex Group* par savu pārstāvi Grieķijā, sākot no 1992. gada jūnija, un K. Sapundzaki esot atbildīgā kontaktpersona ar klientiem. Nav apstrīdēts, ka, pirmkārt, K. Sapundzaki bija G. Dzoana saderinātā, kas vēlāk kļuva par viņa laulāto, un, otrkārt, *Lex Group* bija sabiedrība, ko izveidojis G. Dzoans un kurā viņam tolaik piederēja 10 % no tās kapitāla daļām (spriedums lietā *Tzoanos*/Komisija, minēts iepriekš 72. punktā, 65. punkts). Šajā ziņā *IPK* apgalvo tikai to, ka tā nezināja par K. Sapundzaki un G. Dzoana un G. Dzoana un *Lex Group* attiecībām.

136 Vispārējā tiesa no iepriekš 132.–135. punktā izklāstītajiem apsvērumiem secina, ka pretēji tam, ko apgalvo *IPK*, laikposmā no 1992. gada aprīļa līdz 1993. gada septembrim F. Frankam bija līgumattiecības un ciešas lietišķas attiecības ar R. Freitāgu gan sabiedrībā "ETIC Headquarter Bruxelles", gan "ETIC — Headquarter S.A. Luxembourg", gan tāpēc, ka R. Freitāgs bija *IPK* direktors un īpašnieks, kuras vārdā un kurai par labu F. Franks nodibināja sakarus ar Komisiju, tostarp saistībā ar projekta *Ecodata* pieteikumu finansiālā atbalsta saņemšanai. Šo konstatējumu turklāt apstiprina liecība, kuru 1996. gada 26. februārī G. Dzoans sniedza Beļģijas policijai un kurā viņš apstiprināja, ka F. Franks 1992. gada novembrī piedalījās sanāksmē par projektu *Ecodata*, kā arī saraksts, kurā ir minētas F. Franka un G. Dzoana tikšanās no 1992. gada

3. aprīļa līdz 9. novembrim, kuras notika vai nu pusdienu pārtraukumos, vai ārpus darbalaika.

137 Šādos apstākļos ir jānoraida *IPK* apgalvojumi, ka F. Franks nekad neesot bijis ne *IPK* līdzstrādnieks, ne tās pārstāvis un ka viņš esot rīkojies kopīgi ar G. Dzoanu bez *IPK* atļaujas.

138 Ņemot vērā visus iepriekš minētos faktus, ir jānoraida arī *IPK* apgalvojums, kuru tā nav tālāk pamatojusi un atbilstoši kuram tikšanās R. Freitāga un/vai F. Franka un G. Dzoana starpā laikposmā no uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus publicēšanas 1992. gada 26. februārī līdz brīdim, kad *IPK* iesniedza pieteikumu finansiālā atbalsta saņemšanai projektam *Ecodata* 1992. gada 22. aprīlī, nebija par notiekošo uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus procedūru, jo tobrīd šī procedūra bija aktuāla un atradās abu pušu interešu centrā. Šis apgalvojums ir mazticams vēl jo vairāk tāpēc, ka paralēli vai pēc šīm sanāksmēm *IPK* nodibināja kontaktus ar *01-Pliroforiki*, kuras toreizējā saistība ar G. Dzoanu cita projekta ietvaros nav apstrīdēta (spriedums lietā *Tzoanos*/Komisija, minēts iepriekš 72. punktā, 213. un 252.–254. punkts), pat ja *IPK* apgalvo, ka tolaik tai par šo saistību nebija nekas zināms un ka *IPK* kontakti ar *01-Pliroforiki* noslēdzās ar kopīgu pieteikuma finansiālā atbalsta saņemšanai projektam *Ecodata* izstrādi un iesniegšanu, ko veica *IPK*, un visbeidzot pēc G. Dzoana priekšlikuma ar lēmuma par atbalsta piešķiršanu šim projektam pieņemšanu. *IPK* arī nav apstrīdējusi Komisijas argumentu, ka *01-Pliroforiki* viena pati neesot atbildusi kritērijiem, lai saņemtu strīdīgo finansiālo atbalstu, un šī iemesla dēļ sabiedrība *IPK* tika izvēlēta par projekta *Ecodata* galveno pieteicēju un īstenotāju.

139 *IPK* galvenokārt apstrīd F. Franka liecības patiesumu, kuru viņš 1996. gada 19. janvārī sniedza H. fon Moltkem (ĢD XXIII ģenerāldirektors) un K. Brumteram [*C. Brumter*] (ģenerāldirektora palīgs) tās versijā, kas ir rezumēta "lietas piezīmēs" ar ĢD XXIII logotipu un kuras autentiskumu ir apstiprinājusi Komisija, 1996. gada 25. janvārī iesniedzot pavadvēstuli, kuru ir parakstījis H. fon Moltke. *IPK* apgalvo, ka F. Franks esot

sniedzis nepatiesas, *IPK* apsūdzošas liecības, lai kaitētu R. Freitāgam. Ņemot vērā iepriekš 132.– 135. punktā izklāstītos faktus, tomēr ir ticams šajā liecībā F. Franka apstiprinātais par ciešajām līgumattiecībām un lietišķajām attiecībām, kuras 1992. un 1993. gadā viņu vienoja ar R. Freitāgu, it īpaši saistībā ar sabiedrību "ETIC Headquarters Bruxelles", un kuras turpinājās līdz brīdim, kad pēc R. Freitāga iniciatīvas tās tika pārtrauktas 1993. gada septembrī.

140 *IPK* sevišķi noraida turpmākos F. Franka apgalvojumus, kuri ir apstrīdētā lēmuma devītās daļas e) apakšpunkta pamatā:

"Pilnu pieteikuma [finansiālā atbalsta saņemšanai] tekstu, kurā ir iekļauts projekta [*Ecodata*] apraksts un darba sadale starp apakšuzņēmējiem, R. Freitāgam esot nosūtījis G. Dzoans, kuru viņš jau kādu laiku pazina. R. Freitāgs šo tekstu ir tikai pārrakstījis uz papīra ar viņa sabiedrības logotipu un nosūtījis Komisijai. Tobrīd no R. Freitāga netika sagaidīts nekāds finansiāls ieguldījums projektā. [Turpretī] esot bijis paredzēts, ka viņš saņems 10 % no projekta finansējuma (ECU 530 000) kā atlīdzību par to, ka viņš ir tikai iesniedzis projektu G. Dzoanam. Atlikušie 90 % (ECU 477 000) tika sadalīti apakšuzņēmēju starpā, tostarp sabiedrībai *01-Pliroforiki*."

141 Vispārējā tiesa uzskata, ka tikai apgalvojums vien, atbilstoši kuram būtībā tas bija G. Dzoans, nevis *01-Pliroforiki* (skat. šī sprieduma 131. punktu), kas nodeva R. Freitāgam un/vai *IPK* projekta *Ecodata* plānu, neapgāž šīs liecības ticamību, kura pārējā tās daļā pilnībā atbilst iepriekš 129.–139. punktā izklāstītajam faktu aprakstam. It īpaši tā saskan ar faktu, ka, pirmkārt, uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus procedūras laikā un, pirms *IPK* iesniedza pieteikumu, lai saņemtu finansiālu atbalstu projektam *Ecodata*, G. Dzoans vairākas reizes satika R. Freitāgu un F. Franku (skat. šī sprieduma 132. punktu) un, otrkārt, tolaik G. Dzoans uzturēja sakarus ar *01-Pliroforiki* saistībā ar citu projektu (spriedums lietā *Tzoanos*/Komisija, minēts iepriekš 72. punktā, 213. un 252.–254. punkts), jo acīmredzami viņš vēlējās, lai šī sabiedrība tiktu aktīvi iesaistīta projektā *Ecodata*. Ņemot vērā šos sakarus, ir tātad iespējams, ka F. Franks

savā 1996. gada 19. janvāra liecībā vairs skaidri nenošķīra G. Dzoana un *01-Pliroforiki* lomas, kuras attiecīgi katrs no tiem īstenoja uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus procedūras laikā. Neatkarīgi no iepriekš minētā fakts, ka *01-Pliroforiki* 1992. gada 20. aprīlī nosūtīja *IPK* projekta plānu, neizslēdz to, ka sākotnēji šis plāns ir paša G. Dzoana darbs, kas, ņemot vērā iepriekš minēto, ir pilnīgi iespējams.

142 Turklāt savā liecībā Beļģijas policijai R. Freitāgs apgalvoja, ka vienā tikšanās reizē ar G. Dzoanu 1992. gada novembrī, kurā piedalījās arī *01-Pliroforiki*, — ko apstiprināja arī pats G. Dzoans savā liecībā Beļģijas policijai — viņš uzstāja, lai *01-Pliroforiki* kļūtu par galveno strīdīgā finansiālā atbalsta ieguvēju un lai *IPK* no tā gūtu tikai 10 %. Lai gan G. Dzoans apstrīdēja šādu versiju par faktiem un apgalvoja, ka tas bija R. Freitāgs, kurš izteica piedāvājumu saņemt 10 % komisiju par projekta *Ecodata* vadību, viņš tomēr apstiprināja skaitli ECU 477 000, kas bija jāsadala vairākos piegājienos dažādu minētā projekta partneru starpā, tostarp *01-Pliroforiki*. Šis skaitlis un sadalījums pilnībā atbilst F. Franka liecībā minētajam, kura piedalīšanās šajā tikšanās arī ir pierādīta (skat. šī sprieduma 136. punktu). Šajā ziņā *IPK* apstrīd tikai faktu, ka šādi iecerētā strīdīgā finansiālā atbalsta līdzekļu sadale esot notikusi pēc slepenas vienošanās R. Freitāga un G. Dzoana starpā pirms lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu pieņemšanas — apgalvojums, kas atbilda F. Franka veiktajam faktu izklāstam. *IPK* apgalvo, ka tieši tikšanās laikā 1992. gada 24. novembrī G. Dzoans pirmoreiz mēģināja iejaukties projekta *Ecodata* īstenošanā, uzstājot uz iepriekš minēto līdzekļu un pienākumu sadali, kam esot iebildusi *IPK*.

143 Vispārējā tiesa tomēr uzskata, ka, ņemot vērā visas iepriekš minētās un novērtētās norādes un pierādījumus, šis *IPK* faktu izklāsts nav ne ticams, ne arī tas var apgāzt F. Franka sniegto faktu versiju. Tādējādi ir maz ticams, ka F. Franks būtu sniedzis

nepatiesas liecības vienīgi ar nolūku, lai kaitētu R. Freitāgam, vēl jo vairāk tāpēc, ka viņa sniegtā faktu versija sakrīt ar iepriekš 129.–139. punktā minēto notikumu atstāstu. Tāpat apstāklis, ka *IPK* vēlāk esot iebildusi pienākumu un līdzekļu sadalījumam saistībā ar projektu *Ecodata*, nav pretrunā šādam faktu novērtējumam, jo, kā to ticami apgalvoja F. Franks, pretēji tam, kas sākumā bija sarunāts ar G. Dzoanu, "noteiktā brīdī 1992. gada rudenī R. Freitāgs vairs nebija ar mieru organizēt projektu *Ecodata* tā, kā to bija iecerējis G. Dzoans". Atbilstoši F. Franka liecībai, "tā kā [R. Freitāgs] pats bija [strīdīgā finansiālā atbalsta] saņēmējs, viņam bija savi nolūki, kā to izlietot", un viņš "uzskatīja, ka viņa daļa ir pārāk niecīga attiecībā uz risku, ko viņš ir uzņēmies". Apstāklis, ka *IPK* izmainīja izmaksu sadalījumu pieteikumā, lai saņemtu finansiālu atbalstu projektam *Ecodata*, piedāvājot papildu pakalpojumu ar nosaukumu "informācijas vākšana" (skat. šī sprieduma 131. punktu), ir pirmā norāde uz šīs sabiedrības nolūku aktīvāk piedalīties minētā projekta īstenošanā, nekā to sākumā bija paredzējusi *01-Pliroforiki* vai G. Dzoans. Visbeidzot fakts, ka F. Franks savā liecībā apstiprināja *IPK* teikto, ka pieteikuma, lai saņemtu finansiālu atbalstu projektam *Ecodata*, sagatavošanas laikā R. Freitāgs vēl nepazina *01-Pliroforiki* un nezināja par tās saistību ar G. Dzoanu, nav pretrunā iespējamai tēzei, ka viņš noslēdza slepenu norunu ar G. Dzoanu, lai iesniegtu šādu pieteikumu atbilstoši iepriekš sagatavotam plānam, ko R. Freitāgam iedeva šī sabiedrība vai pats G. Dzoans, un ka šai sabiedrībai saskaņā ar minēto norunu būtu vajadzējis iegūt lielāko daļu no sadalāmajiem naudas līdzekļiem.

144 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, tātad ir jāsecina, ka Komisija ir sniegusi pietiekami daudz pierādījumu, lai pierādītu savu apgalvojumu, ka *IPK* ir ieguvusi strīdīgo finansiālo atbalstu pēc slepenas norunas ar G. Dzoanu. Šo novērtējumu neapgāž *IPK* iesniegti "attaisnojošie pierādījumi" (skat. šī sprieduma 67.–69. punktu), jo tas, ka dalībvalstīs pret R. Freitāgu nav uzsākta kriminālizmeklēšana, un spiediens, ko sākot no 1992. gada vasaras pret *IPK* veica H. fon Moltke (spriedums lietā *IPK-München*/Komisija, minēts iepriekš 23. punktā, 75. punkts), nav pretrunā tam, ka

kopš 1992. gada marta pastāvēja šāda slepena noruna. Visbeidzot šajos apstākļos nav vajadzības izvērtēt citus Komisijas iesniegtus pierādījumus vai veikt procesa organizatoriskos pasākumus vai pierādījumu savākšanas pasākumus, vai pat uzklausīt lieciniekus.

145 Līdz ar to ir juridiski pietiekami pierādīts, ka *IPK* ir aktīvi piedalījusies pārkāpumā Regulas Nr. 2988/95 4. panta 1.–3. punkta, to lasot kopā 1. panta 1. un 2. punktu, izpratnē un tātad Komisija principā bija tiesīga atsaukt lēmumu piešķirt finansiālu atbalstu un prasīt *IPK* atmaksāt pirmo strīdīgā finansiālā atbalsta daļu.

146 Tomēr ir jāpārbauda, vai apstrīdēta lēmuma pieņemšanu neliedza lietas noilguma termiņš Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta pirmās daļas izpratnē.

— Par lietas noilgumu Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta izpratnē

147 Attiecībā uz jautājumu par to, vai Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punktā paredzētā tiesību norma par noilgumu ir piemērojama šajā lietā, ir jāatgādina, ka atbilstoši judikatūrai šī tiesību norma ir piemērojama gan pārkāpumiem, par kuriem tiek noteikts administratīvs sods šīs regulas 5. panta nozīmē, gan pārkāpumiem, saistībā ar kuriem tiek veikts administratīvs pasākums šīs regulas 4. panta nozīmē, proti, pasākums, kura mērķis ir nepamatoti iegūtā labuma atgūšana, kam tomēr nav soda rakstura (skat. Tiesas 2009. gada 15. janvāra spriedumu lietā C-281/07 *Bayerische Hypotheken- und Vereinsbank*, Krājums, I-91. lpp., 18. punkts, un 2009. gada 29. janvāra spriedumu apvienotajās lietās no C-278/07 līdz C-280/07 *Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb* u.c., Krājums, I-457. lpp., 22. punkts un tajā minētā judikatūra; Pirmās

instances tiesas 2008. gada 15. oktobra spriedumu lietā T-375/05 *Le Canne*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 64. punkts un tajā minētā judikatūra; skat. arī šī sprieduma 118. punktu).

148 Tiesa ir arī nolēmusi, ka, pieņemot Regulu Nr. 2988/95 un it īpaši tās 3. panta 1. punkta pirmo daļu, Kopienu likumdevējs ir paredzējis ieviest vispārēju noilguma normu, kas ir piemērojama šajā jomā un ar kuru tas ir paredzējis, pirmkārt, noteikt minimālu visās dalībvalstīs piemērotu termiņu un, otrkārt, atteikties no iespējas piedzīt nepamatoti saņemtus Kopienu budžeta maksājumus, ja ir pagājis četru gadu termiņš pēc to pārkāpumu izdarīšanas, kas ir saistīti ar strīdīgo maksājumu. No tā izriet, ka kopš Regulas Nr. 2988/95 spēkā stāšanās datuma dalībvalstu kompetentās iestādes četru gadu laikā principā var piedzīt visus no Kopienu budžeta pretlikumīgi saņemtus labumus, izņemot nozarēs, kurās Kopienu likumdevējs ir noteicis īsāku termiņu. Runājot par tāda veida labumiem, kas no Kopienu budžeta nepamatoti saņemti tādu pārkāpumu dēļ, kas tikuši izdarīti pirms Regulas Nr. 2988/95 stāšanās spēkā, Tiesa ir precizējusi, ka, pieņemot šīs regulas 3. panta 1. punktu un neskarot šī panta 3. punktu, Kopienu likumdevējs ir noteicis tādu vispārēju noilguma normu, ar kuru tas pēc savas gribas līdz četriem gadiem ir samazinājis periodu, kurā dalībvalstu iestādēm, rīkojoties Kopienu budžeta vārdā un interesēs, ir vai būtu jāatgūst šādi nepamatoti pretlikumīgi saņemti labumi (spriedums apvienotajās lietās *Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb*, minēts iepriekš 147. punktā, 27.–29. punkts).

149 Tiesa visbeidzot secināja, ka, piemērojot Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta pirmo daļu, visi maksājumi, ko saimnieciskās darbības subjekts nepamatoti saņēmis tāda pārkāpuma dēļ, kas izdarīts pirms Regulas Nr. 2988/95 stāšanās spēkā, principā ir uzskatāmi par noilgušiem, ja vien četru gadu laikā kopš šāda pārkāpuma izdarīšanas nav pieņemts neviens apturošs akts, kas saskaņā ar šīs regulas 3. panta 1. punkta trešo daļu ir tāds akts, kas ir darīts zināms konkrētajai personai, to ir pieņēmusi

kompetentā iestāde un tas attiecas uz šāda pārkāpuma izmeklēšanu vai iztiesāšanu (spriedums apvienotajās lietās *Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb*, minēts iepriekš 147. punktā, 32. punkts).

150 Vispārējā tiesa uzskata, ka šie principi *mutatis mutandis* ir piemērojami tad, ja attiecīgo pasākumu atbilstoši Regulas Nr. 2988/95 4. panta 1.–3. punktam, to lasot kopā ar 1. panta 1. un 2. punktu, ir pieņēmusi Komisija, jo minētā regula ir vispārēja tiesību norma, kas ir saistoša visām iestādēm — gan valstu, gan Kopienas —, kam ir saistoši labas finanšu pārvaldības un Kopienu budžeta izdevumu kontroles pienākumi mērķiem, kuri ir noteikti Regulas Nr. 2988/95 trešajā un trīspadsmitajā apsvērumā.

151 No tā izriet, ka Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta pirmā daļa ir piemērojama šajā lietā, kaut arī fakti, kas ir strīdīgā finansiālā atbalsta pretlikumīgās iegūšanas pamatā, norisinājās pirms šīs regulas spēkā stāšanās.

152 Komisija tomēr apgalvo, ka, pat ja pieņemtu, ka Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta pirmā daļa ir piemērojama, tomēr noilgums nebija iestājies apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī. Strīdīgais pārkāpums esot nepārtraukts vai vairākkārtējs šīs tiesību normas [3. panta 1. punkta] otrās daļas izpratnē tādēļ, ka pretēji tās ziņošanas un lojalitātes pienākumam pret Komisiju *IPK* līdz pat šim brīdim esot noliegusi, ka tā ir piedalījusies slepenā norunā, lai pretlikumīgi iegūtu strīdīgo finansiālo atbalstu.

153 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pārkāpums ir turpināts vai atkārtots Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta otrās daļas izpratnē tad, ja to ir izdarījis tirgus dalībnieks, kas ekonomiskas priekšrocības gūst no tādu līdzīgu darījumu kopuma, ar kuriem

pārkāpj vienu un to pašu Kopienu tiesību normu (Tiesas 2007. gada 11. janvāra spriedums lietā C-279/05 *Vonk Dairy Products*, Krājums, I-239. lpp., 41. un 44. punkts).

154 Šajā lietā pretēji tam, ko apgalvo Komisija, pārkāpums, ko pārmet *IPK*, proti, dalība slepenā norunā ar G. Dzoanu, lai iegūtu strīdīgo finansiālo atbalstu, nav uzskatāms par turpinātu vai atkārtotu šīs tiesību normas izpratnē.

155 Šis pārkāpums radās brīdī, kad *IPK* iesniedza pieteikumu, lai saņemtu finansiālu atbalstu projektam *Ecodata*, un šis pārkāpums notika vai nu brīdī, kad tika pieņemts lēmums piešķirt finansiālu atbalstu, kurā bija iekļauta budžeta iestādes apņemšanās izmaksāt *IPK* strīdīgo finansiālo atbalstu, vai vēlākais brīdī, kad *IPK* parakstīja un nosūtīja Komisijai atbalsta saņēmēja paziņojumu (skat. šī sprieduma 13. punktu), saskaņā ar kuru šī apņemšanās kļuva juridiski saistoša.

156 Šādos apstākļos ir mazsvarīgi, ka *IPK* līdz pat šim brīdim ir uzturējusi savu pieteikumu un atkārtoti noliegusi savu dalību strīdīgajā pārkāpumā vai pat tās pastāvēšanu vispār, jo šī pieteikuma juridiskais pamats ir darbības, kuras tika veiktas vai pabeigtas 1992. gadā (skat. šajā ziņā un pēc analoģijas spriedumu lietā *La Canne*/Komisija, minēts iepriekš 147. punktā, 65.–67. punkts).

157 Turklāt to, ka *IPK* atkārtoti noliedza šos faktus ne tikai Komisijā, bet arī Savienības tiesās — lai cik kritizējams tas būtu, ņemot vērā iepriekš 129.–144. pantā minētos konstatējumus un ziņošanas un lojalitātes pienākumu, kurš ir jāievēro katram Kopienas atbalsta saņēmējam (skat. šajā ziņā spriedumu lietā *José Martí Peix*/Komisija, minēts iepriekš 123. punktā, 52. punkts), — jebkurā gadījumā nevar uzskatīt par sākotnējajam strīdīgajam pārkāpumam identisku vai līdzīgu darbību, ne arī par darbību, ar ko pārkāpj tās pašas Kopienas tiesību normas iepriekš 153. punktā minētās judikatūras izpratnē.

158 Līdz ar to Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta otrās daļas pirmais teikums nav piemērojams šajā lietā.

159 No tā izriet, ka četru gadu noilguma termiņš Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta pirmās daļas izpratnē sākās vai nu 1992. gada 22. aprīlī — datumā, kurā *IPK* iesniedza pieteikumu, lai saņemtu finansiālu atbalstu projektam *Ecodata*, vai arī 1992. gada 4. augustā — datumā, kurā tika pieņemts lēmums piešķirt finansiālu atbalstu, vai arī vēlākais, sākot no 1992. gada 23. septembra, proti, datuma, kurā *IPK* parakstīja un nosūtīja Komisijai atbalsta saņēmēja paziņojumu (skat. šī sprieduma 13. punktu). No tā izriet, ka šis termiņš pirmajā gadījumā ir beidzies 1996. gada 22. aprīlī, otrajā gadījumā — 1996. gada 4. augustā un trešajā gadījumā — 1996. gada 23. septembrī. Neatkarīgi no jautājuma par to, kurš no šiem datumiem ir uzskatāms par atbilstošo, lai šajā lietā aprēķinātu četru gadu noilguma termiņu, ir jākonstatē, ka apstrīdētais lēmums tika pieņemts 2005. gada 13. maijā, proti, ilgi pēc minētā termiņa beigām, ja vien nepieņem, ka šis termiņš tika apturēts Regulas Nr. 2988/95 6. panta izpratnē vai pārtraukts šīs pašas regulas 3. panta 1. punkta trešās daļas pirmā teikuma izpratnē.

160 Šajā ziņā vispirms ir jākonstatē, kā ir atzinusi Komisija savā atbildē uz Vispārējās tiesas rakstveidā uzdotu jautājumu, ka Regulas Nr. 2988/95 6. panta 1. punkts ir piemērojams tikai sodiem, nevis administratīviem pasākumiem, un ka jebkurā gadījumā šajā lietā Komisija nav pieņēmusi tiesību aktu, kura mērķis būtu apturēt noilguma termiņu.

161 Tālāk ir jānosaka, vai šis termiņš tika pārtraukts ar Komisijas pieņemtiem lēmumiem, kas attiecas uz strīdīgā pārkāpuma izmeklēšanu vai iztiesāšanu Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta trešās daļas pirmā teikuma izpratnē. Šajā tiesību normā tiek prasīts, lai pastāvētu "kompetento iestāžu lēmumi, kas attiecas uz [attiecīgā] pārkāpum[a] izmeklēšanu vai iztiesāšanu un kuri konkrētajām personām darīti zināmi".

162 Komisija apgalvo, ka 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmums ir uzskatāms par šādu četru gadu noilguma termiņu pārtraucošu aktu. Tomēr ir jākonstatē, ka, pat ja pieņemtu, ka Komisijas arguments ir pamatots un ka šis termiņš atsākās, sākot no 1994. gada 3. augusta, tas būtu beidzies, ja vien 1998. gada 3. augustā nebūtu pieņemts jauns pārtraucošs akts. Turklāt gan no iepriekš 23. punktā minētā sprieduma lietā *IPK-München*/Komisija (90. un 91. punkts), gan no iepriekš 28. punktā minētā sprieduma lietā *IPK-München* un Komisija (67.–71. punkts) izriet, ka 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmums neattiecās uz strīdīgo pārkāpumu, proti, slepeno norunu ar G. Dzoanu, un ka tātad šis pārkāpums nebija pirmās tiesvedības priekšmets, jo tās priekšmets bija tikai projekta *Ecodata* neapmierinošā izpilde, kuras dēļ Komisija atteica izmaksāt strīdīgā finansiālā atbalsta otro daļu. Šādos apstākļos un pretēji tam, ko apgalvo Komisija, 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmumu tātad nevar kvalificēt par tādu aktu, kas attiecas uz tāda strīdīgā pārkāpuma izmeklēšanu vai iztiesāšanu kā tas, kurš tiek pārmests *IPK* apstrīdētajā lēmumā.

163 Turklāt procesuālie akti, kurus Komisija pieņēma pirmās tiesvedības laikā, lai Savienības tiesa *a posteriori* konstatētu strīdīgo pārkāpumu, arī nav uzskatāmi par četru gadu noilguma termiņu pārtraucošiem aktiem.

164 Lai arī tik tiešām šie akti tika darīti zināmi *IPK* kā prasītājai minētajā tiesvedībā, tomēr tādēļ vien šo aktu priekšmets nebija strīdīgā pārkāpuma izmeklēšana vai iztiesāšana, to mērķis bija tikai informēt Savienības tiesu par jauniem faktiem un pierādījumiem, lai pastiprinātu 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmuma tiesiskuma aizstāvību, jo šajā lēmumā nebija atsauces uz minēto pārkāpumu. Nav noliedzams, ka tajā procesa stadijā Komisija vēl nebija uzsākusi administratīvu procedūru, lai izmeklētu vai uzsāktu tiesvedību par strīdīgo pārkāpumu. Kā Pirmās instances tiesa ir konstatējusi iepriekš 23. punktā minētā sprieduma lietā *IPK-München*/Komisija 92. punktā, ja Komisija pēc atteikuma lēmuma pieņemšanas 1994. gada 3. augustā būtu uzskatījusi, ka tās minētās jaunās norādes ir pietiekamas, lai izdarītu secinājumu par slepenas norunas pastāvēšanu starp G. Dzoanu, *01-Pliroforiki* un *IPK*, kuras dēļ finansiālā atbalsta piešķiršanas procedūra būtu jāuzskata par spēkā neesošu, tādā gadījumā Komisija tā vietā, lai pirmajā tiesvedībā izvirzītu pamatu, kurš nebija iekļauts minētajā lēmumā, būtu varējusi atsaukt šo lēmumu un pieņemt jaunu lēmumu, kurā būtu ne vien atteikums

izmaksāt finansiālā atbalsta otru daļu, bet arī rīkojums atmaksāt jau izmaksāto finansiālā atbalsta daļu. Tomēr Komisija apzināti šādi nerīkojās un deva priekšroku gaidīt pirmās tiesvedības galīgo iznākumu, kaut arī jau 1996. gada 25. janvārī pēc F. Franka liecības H. fon Moltke piedāvāja uzsākt procedūru, lai sākotnējā pārkāpuma dēļ pilnībā atgūtu strīdīgo finansiālo atbalstu.

165 Līdz ar to, tā kā četru gadu noilguma termiņš netika pārtraukts vēlākais līdz 1996. gada 23. septembrim, brīdī, kad 2004. gada 30. septembrī tika nosūtīta vēstule (skat. šī sprieduma 30. punktu) un kad tika pieņemts apstrīdētais lēmums, attiecībā uz strīdīgo pārkāpumu bija iestājies noilgums Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta pirmās daļas pirmā teikuma izpratnē.

166 No iepriekš minētā izriet, ka pirmais pamats ir jāapmierina un apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, un nav jāizskata pārējie *IPK* izvirzītie pamati un iebildes.

Par tiesāšanās izdevumiem

167 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

168 Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tad tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tiesāšanās izdevumus par pagaidu noregulējuma tiesvedību, saskaņā ar *IPK* prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

nospriež:

1) atcelt Komisijas 2005. gada 13. maija Lēmumu (ENTR/01/Audit/RVDZ/ssD(2005) 11382) par Komisijas 1992. gada 4. augusta Lēmuma (003977/XXI-II/A3 — S92/DG/ENV8/LD/kz) piešķirt finansiālu atbalstu ECU 530 000 apmērā *Ecodata* projektam atcelšanu;

2) Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tiesāšanās izdevumus par pagaidu noregulējuma tiesvedību.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 15. aprīlī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas ..... II - 1865

Tiesvedības rašanās fakti ..... II - 1873

Uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus procedūra par projektu *Ecodata* un šī projekta īstenošana ..... II - 1873

Tiesvedība par 1994. gada 3. augusta atteikuma lēmumu ..... II - 1876

Administratīvā procedūra, kurā tika pieņemts apstrīdētais lēmums ..... II - 1884

Lēmums par finansiālā atbalsta pirmās daļas atgūšanu ..... II - 1890

Kriminālvajāšana pret G. Dzoanu valsts līmenī ..... II - 1891

Process un lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 1892

Juridiskais pamatojums ..... II - 1894

Ievada apsvērums ..... II - 1894

Attiecībā uz pierādījumu par slepeno norunu un attiecībā uz pirmo prasības pamatu II - 1895

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 1895

— Pierādījums par slepeno norunu, kurā vainojama *IPK* ..... II - 1895

— Pirmais prasības pamats par to, ka nav izpildīti lēmuma piešķirt finansiālu atbalstu atcelšanai nepieciešamie nosacījumi ..... II - 1910

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 1917

— Par Regulas Nr. 2988/95 piemērošanas jomu *ratione materiae* ..... II - 1917

— Par pārkāpuma jēdzienu Regulas Nr. 2988/95 4. panta 1.–3. punkta, skatot kopā ar šīs regulas 1. panta 1. un 2. punktu, izpratnē ..... II - 1919

— Par pierādījumu attiecībā uz pārkāpumu ..... II - 1922

— Par lietas noilgumu Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta izpratnē ... II - 1930

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 1936